

Tháng 11, 2018

## TIẾT KIỆM NHIỀU NHIỀU

(Bút ký Hường Đạo: nghe trẻ kể chuyện)

\*

Con bé theo Hường Đạo được một năm rồi: học mau hiểu, thực hành gì cũng giỏi một cách nổi bật trong đoàn.

Một hôm con bé hí hửng khoe:

- Em kể cho Trường nghe nha: để khỏi bỏ rác nhiều nhiều quá làm dơ trái đất, từ nay em sẽ “tít kiệm” giấy lau miệng xà rồi trong bếp, bằng cách để dành xà “chiện” khác.

Tôi hỏi:

- Chuyện gì?

Thì con bé láu lỉnh:

- Dạ em giúp Mẹ lau sạch nhà, lau tủ, lau đủ thứ.

- Biết **giúp** mẹ là giỏi quá nha! Mà giấy **xà rồi** sao có thể “lau đủ thứ” sạch được?

- Dạ sạch chứ Trường! Em giặt với nhiều... nhiều... nhiều... xà bông và nhiều... nhiều... nhiều... nước nóng rồi mà!

- Nếu tốn **nhiều... nhiều... nhiều...** lít nước nóng và **nhiều... nhiều... nhiều...** điện để nấu cho nước lạnh được nóng lên mà chỉ giặt sạch được có mỗi **một tờ giấy** thì không **tiết kiệm** đâu em.

Con bé chau mày suy nghĩ một lúc trước khi chông chế:

- Dạ... nhưng mà em lau được đủ thứ là giúp ích cho Mẹ rồi!

Tôi xoa đầu bé:

- Em giúp ích là chuyện tốt! Đó là giúp ích cho cả gia đình chứ không phải cho một mình Mẹ vì nhiều người ở trong căn nhà đó, có cả em nữa mà. Hay là em thử gom **nhiều... nhiều... nhiều...** giấy lại, rồi giặt cùng một lần thì không tốn **nhiều... nhiều... nhiều...** nước và **nhiều... nhiều... nhiều...** điện đâu.

Con bé cười cười và áp úng nhiều... nhiều... nhiều...:

- “Dzậy” mà em... tính... “tít kiệm”... luôn cả **giấy... vệ sinh... xà rồi** trong phòng tắm nữa đó Trường.

Tôi hoảng hồn:

- Ý không được nghe em! Thứ... ấy mà **xà rồi** thì chẳng những không thể nào **giặt, lau** gì **sạch** được cả mà em còn mang bệnh cho cả nhà luôn đó.

Tuy cụt hứng vì chưa kịp đưa ra ý tưởng “**tít kiệm** cao siêu” thì đã bị ngăn cản không chút tiếc thương, nhưng nó vẫn cười tít... cả mắt:

- Dạ “dzậy” thôi, em hông tính “chiện tít kiệm” nó nữa nghen.



May mà con bé chỉ “**kể cho Trường nghe nha**” thôi, chứ kể cho cả Đội nghe thì chắc con bé sẽ bị cười **nhiều... nhiều... nhiều...** và bỏ luôn Hường Đạo rồi!

Ý Nga, 29.11.2018



## Holidays Without Mom

First time, Mom is not home for the holidays  
The stroke and dementia had taken her away  
Nursing facility is her new home  
It keeps her there nights and days.

Her body, withered and thin, sustains survival to bareness  
Her mind is incomprehensive and spotty  
Looking at everyone with the same blankness  
Unable to recognize herself and family.

By the windowsill in her room,  
Does she wait for family members to stop by?  
Season changing unfolded outside  
Does she want to be part of life?

Alone, facing walls and darkness  
Is she scared when no one is by her side?  
Existence slowly slips through her fingers  
Any thoughts running through her mind?

TV blasts in a distant corner  
Holiday ads full of cheers and bright colors  
Flashing on the screen, enticing good time together  
Her face, missing joy and desire -- one wonders!

Maybe it's best for her  
Having an emotionless life!  
Not waiting and hoping, nor angry or sad  
Therefore, she does not feel abandoned and cry.

Such an insensate state -- like a stone  
Rolling down and down until it comes to rest  
An eternal rest in a permanent home!  
For her sake, it might be best.

Nguyễn P. Thủy, November 28, 2018

## **YÊU TINH**

### **LÀM CHI CÓ TÌNH?**

Ai cũng thấy, ông đưa tình liếc mắt  
Đấu tranh gì hồn tàn tật, xảo gian?  
“*Gậy vườn hoang*” múa bết bát, làm càn  
Chuyện chân chính toàn trả treo đánh phá!  
Ý Nga, 28.11.2018

## **TỰ NHUỘM**

(Trích tuyển tập: CHI EM OI!)

\*

Ông khen hoài Việt Cộng,  
Chỉ trích người đấu tranh;  
Bà hiềm ác phụ họa,  
Hãm hại kẻ hiền lành.

Nằm vùng, thêm ác độc  
Của, chất đầy một kho  
Dụ dỗ người vay nợ,  
Thiện? Nhất quyết không cho.

Kể khổ nghe mà ngộ  
Thờ Hồ, nguyện Chúa thương?  
Ôm tiền, vái Phật độ?  
Bệnh hoạn đến bất thường.

Tuổi già: chồng nhìn vợ  
Cả hai cùng lo âu  
Ông rên: -*Trông phát sợ!*  
Bà than: -*Già thấy râu!*

“Đại gia đồ” chờ chết  
Chẳng một ai thăm nuôi  
Những kẻ tự nhuộm đồ  
Ai dư hơi ngậm ngùi.  
Ý Nga, 28.11.2018

## **SAO PHẢI VỀ?**

(Trích tuyển tập TÌNH CƯỜI NÈ ANH)

\*

- *Sao em chẳng chịu cảm chân?*  
*Đuối anh chi vậy? Tủi thân quá trời!*  
- Cảm tay em đã run rồi,  
“*Cảm chân*”, Ba Má sẽ hỏi hộp theo!

## **ĐẢNG VĨ ĐẠI CHỖ NÀO?**

(Trích tuyển tập: CHI EM OI!)

\*

Nhà cửa người dân rách nát  
Lãng mộ đảng toàn dát vàng;  
Người sống chật hẹp, tù túng  
Kẻ chết mà mồ thênh thang.

Tường đảng có nhiều **quý tử**  
Ai ngờ “**quý**” tử bán Nhà  
**Mua** gì? Cả nước đều biết  
Nếu không sao toàn **đại gia**?

**Đại gia** làm **Gia** hết **đại**  
**Bán** sạch tài nguyên thiên nhiên,  
Bao nhiêu “*rừng vàng, biển bạc*”  
Chẳng thứ chi còn y nguyên.

Từ “**quý**” tử đồ cường chiếm  
Mất luôn “*Hòn Ngọc Viễn Đông*”  
Người tài thầy đều vô sản  
Miền Nam **xuống** hó “**đại** đồng”,

Phú **quý**, đảng ngu chi tử?  
**Vô sản** phải là công nông  
Lao động nuôi **tư bản đồ**  
Đã giun còn mơ hóa rồng!  
Ý Nga, 28.11.2018  
\*Ngu chi tử: đại gì mà chết

## **SAO PHẢI THỰC THI?**

(Trích tuyển tập ANH OI!)

\*

“*Có hiệu lực thực thi kể từ một!*”  
Chàng vừa ra lệnh mới thật uy nghi:  
“*Những “cây si” càng bí ẩn thần kỳ*  
*Càng phải triệt!*” Chàng làm lý, lệnh ký!

Chuyện gián điệp có ai thềm đề ý  
Ai trồng “*si*” tự tưới nước, lo chi  
Ai sức tài tự “*triệt*”, hủy lấy đi!  
“*Thực*” vô lý, “*thi*” làm gì mệt nhĩ?

Á Nghi, 27.11.2018

### NGHÈO MÀ HAM!

(Trích tuyển tập BẮT ĐỀN EM)

\*

Như người nghiện ngửi được mùi thuốc phiện

Ai ví von cũng thấy quỵên khói nâu

Em hồi em! Giờ này em ở đâu?

Nhớ đủ chuyện mà cau trầu quên sấm!

Á Nghi, 27.11.2018

### Phải Lòng

Một mai chia cách đôi đường

Em về ảo tưởng, mưa vương lệ nhòa

Nơi đây sương tuyết trắng sa

Mây chùng xuống thấp người đã xa ta.

Sài Gòn ngày ấy ngọc ngà

Quanh em thế giới chỉ là bóng anh

Mắt môi còn thắm tình xanh

Nồng nàn hương tóc mong manh đổi hờn.

Sài Gòn mưa mãi còn tuôn

Viết cho nhau khúc, tình buồn trăm năm

Vọng lời yêu chốn xa xăm

Ngàn câu thương nhớ dư âm muện màng.

Sài Gòn mưa gió phủ phàng

Tim em vẫn ám, thênh thang ngõ hèn

Vẫn là chiếc bóng hoàng hôn

Tình vương ý nhạc, giấu hờn biệt ly.

Mưa còn hát khúc xuân thì

Đàn còn réo rắt người đi chưa về

Thì còn một khối tình mê

Mộng về ngày tháng lê thê tình buồn.

Sầu trên bến đợi sông tương

Đôi theo hình bóng tuyết sương phai nhòa

Mưa trên nỗi nhớ tình ta

Ngàn năm vẫn đợi xót xa vẫn chờ.

Ngọc Quyên

Có ý chí thì trở tài bên bể,

Khó khăn chi cũng tự trị mới chi

Ai lao tâm, khổ trí giải nhất, nhì

Mà lo lắng trao tâm làm bữa bãi?

Á Nghi, 27.11.2018

### AI SẼ?

Bí Thư (Tổng) kiêm luôn chức Chủ Tịch

Oai chưa này quyền tối thượng trong tay?

Gom quyền hành củng cố bấy lâu nay

Hán, Quốc Hội: ai chờ ai chấp nhận?

Ý Nga, 26.11.2018

\*Truyền thông Việt Cộng loan tin 3.10.2018:

100% đảng viên tham dự Hội Nghị Trung Ương  
đảng

lần thứ VIII đã giới thiệu đương kim Tổng Bí Thư

Nguyễn Phú Trọng ứng cử chức vụ Chủ Tịch

thay cho Trần Đại Quang vừa... xuống... thăm Hồ

Chí Minh.

### THÊM NHIỀU

### OAN KHIÊN

Xác người trôi biển Đông

Hồn năm xưa còn đó

Có uất ức bênh bồng

Nhìn giặc Tàu gợi sóng?

Ý Nga, 26.11.2018

### QUÁ RÕ TÀ TÂM!

(Trích tuyển tập: XUÂN THA HƯƠNG)

\*

Thư riêng ả gửi chung vào

Diễn đàn mặc sức đem bào, xẻ, băm;

Chữ thêm, nghĩa bỏ, ý bằm;

Tà tâm: thêm mắm muối, vằm, chặt, ram...

Về thăm Cộng, mặt tái chàm

Vui xuân “tùng tử, tụ tam” om sòm

Cong lung tâng bốc, lom khom

Đầu thôn, cuối xóm rộng mồm khoe khoang.

## **Thu Trắng...**

Cuối thu trắng sữa... trời thu  
Lá vàng rơi rụng sương mù giăng đêm  
Ngày đi thông thả êm đêm  
Gió ơi! Xin gửi... nỗi niềm... bay xa...

Vài câu vài chữ mạn mà  
Tuổi đời tóc trắng tâm là tóc xanh  
Dầu cho giờ đã muộn màng  
Đôi tay trắng cả... lòng vàng ... vẫn đây.

Thu này thu trắng trời mây  
Gió trên đỉnh hú, hàng cây nén vàng  
Nghe như chiếc lá than van  
Mùa thu, thu nhớ bàng hoàng trắng thu.

Tóc xưa điểm bạc thu sầu  
Đề người năm cũ mái đầu trắng phau  
Đêm qua sương xuống thật mau  
Đường dài hun hút mắt sâu lặng buồn.

Buồn nghe giọt lệ nhẹ tuôn  
Cho mùa thu trắng lời buồn nhạt nhòa  
Đôi khi tiếng khóc vỡ òa  
Là niềm mơ ước còn hòa trong tim.  
**Thu Hương** (Cuối Thu 2018)

## **ĐỪNG KHÓC!**

(Trích thi tập TẾT NÈ ANH)

\*

-Bao nhiêu trang sách mở  
Lòng vẫn còn khép, đau  
Ai mở giùm cánh cửa  
Đóng hộ chuyện tình sâu?

-Em ơi đừng khóc nữa  
Xuân tự đóng, khép thôi!  
Không còn ai nương tựa  
Tân niên phải vui rồi!

Tập cười đi em nhé!  
Tết thiếu gì niềm vui.  
Lợi lộc gì cô bé

Bên bao đồ nát tan hoang  
Quạ con khoác áo phượng hoàng hành dân  
Trẻ thơ đói, hưởng gì xuân  
Cả ngày lượm rác gian truân, lỗ làng.

Về khoe áo gấm xênh xang  
Ra ngoài khoác lác lớp lang, đái đàng  
Thành phần bát nháo nhố nhăng  
**Bày trò đánh phá nhùng nhằng khắp nơi**  
Đề cao nhé chị em ơi!  
Mấy khi những ả lả lơ giúp người.  
**Ý Nga**, 26.11.2018

## **SAN SẺ**

(Trích thi tập TẾT NÈ ANH)

\*

*Truyền môi một ngum cà phê*  
*Thơm hương hạnh phúc ngủ nghệ giác đây*  
*Kể em nghe chuyện nọ... này...*  
*Em kia... kia... kia... cũng bày biện thêm.*

*Mừng Xuân chiếc bánh ngọt, mềm*  
*Cám ơn những phút êm đêm bên nhau*  
*Tạ ơn Thượng Đế trên cao*  
*Cho hai đứa đến bạc đầu còn thương*  
*Mai kia, một nọ cuối đường*  
*Mong thần Tình Ái tuyên dương chúng mình.*

*Hoa xinh quyến rũ, gọi tình*  
*Lá xanh mơn mớn gọi hình sắc xuân*  
*Vuông sân thơm ngát hương trần*  
*Cà phê, hoa, bánh, còn cần chi hơn?*

*C ần thêm lòng biết tri ơn*  
*Sẻ san, an ủi thiện nhơn, giúp đời.*  
*Vui riêng sao sống cùng người?*  
*Buồn chung thiên hạ, khắp trời khổ đau.*  
**Á Nghi \*\*** 25.11.2018



Ngậm mãi những bụi ngùi?

Á Nghi \*\* 25.11.2018

# Thu? Đông?

Thu còn lưu luyến chưa rời  
Đầu nhành cố níu chút thời thanh xuân  
Mùa Đông mang đến giá băng  
Cành xương trĩu nặng lá xanh úa màu  
Lá vàng nào muốn rời nhau  
Hờ Đông thoát đổi sang màu hồ Thu...  
Thu về đâu? -Đông đến đâu?  
Bốn thời chuyển vận hết sàu lại vui  
Tôi là ai? -Ai là tôi?  
Ngẩng đầu, cúi xuống...đất trời mênh mông  
Tâm ta lạc giữa hư không  
Nghiệp duyên đưa đẩy vô vòng tử sinh  
Trong mông muội, chợt giật mình  
Mà chưa chịu tỉnh, khéo sinh sự hoài!  
Dừng ngay. Tôi hãy dừng đi...  
Kịp thời quay bước, trở về chân như  
Đường về xa lắc. Tôi ơi...  
E chưa đến đích...đã rơi vô thường!...

Thanh Song ntkp

# Hạnh Phúc... Rơi

Sống trong một xã hội với mọi giá trị đạo đức đều đang lao dần xuống vực thẳm, con người không còn nhân tính, vật chất thi nhau chạy vào tay tư bản đồ, người dân bán cả nội tạng để nuôi đảng, tuổi trẻ bị ru ngủ bởi những sa đọa của rượu bia, ma túy vì những con người cộng sản mà trong một khu làng nhỏ ở miền Trung nghèo nàn vẫn còn có những gia đình gốc lính VNCH cố gắng giáo dục con cái theo đường hướng nhân bản đã được thừa hưởng từ cha mẹ; nhờ thế chàng và nàng mới có dịp kết thân và được gia đình hai họ kết hợp nghĩa Đá Vàng ở tuổi bốn mươi.

Trong trăm ngàn bề khổ phải vượt qua để sinh tồn, hai vợ chồng son đã cố gắng dành cho nhau những ấm áp đơn sơ, dù phải vật lộn quá khó khăn trong cái vòng kim cô Tam Vô luôn sẵn sàng xiết bẻ đầu họ với những tội danh bất công phi lý vì lý lịch Quốc Gia đậm nét mây đời. Bởi thế họ phải thay tên, đổi họ, trốn vào Sài Gòn sinh sống và nhờ được nâng đỡ bởi những người bạn đồng minh Mỹ từng chiến đấu chung với cha anh, mà họ được nhận vào làm cho hai công ty Ý và Canada.



Giỏi ngoại ngữ và là người yêu thơ văn nhưng không hiểu sao chàng không ưa hội họa, vậy mà chỉ vừa ra riêng được vài tháng là cô vợ đã khoe chồng cả một gia tài tranh to, tranh nhỏ đủ màu sắc do nàng vẽ. Chàng không hiểu gì hết nên không thể chia sẻ được gì nhưng tôn trọng người phối ngẫu nên chàng rất thông cảm với niềm đam mê ấy, chỉ lo cho sự an nguy của nàng vì khuynh hướng sáng tác cũng y như chàng và thân phụ hai bên: lúc nào cũng hừng hực lửa đấu tranh chống lại bọn tà quyền.

Sau khi không may mất đi đứa con duy nhất, thấy vợ thường buồn bã, chàng luôn tề nhị dành riêng cho nàng một khoảng không gian và thời gian thoải mái trong sáng tác, chỉ nhỏ nhẹ yêu cầu:

*- Vẽ gì thì cứ vẽ nhưng cô nương đừng treo tranh gì trong phòng ngủ và những góc riêng của anh nghe! Ngoài ra phải cẩn thận, đừng để tụi Cộng thấy được thâm ý của tác giả trong tranh.*

Ngày kỷ niệm 5 năm cưới nhau, nhân dịp trở về Quảng Nam chàng đã chụp cho hai vợ chồng một số ảnh bên những luống hoa mai vàng rực cả con đường làng, trong đó có một tấm trông hai người âu yếm, vui vẻ và tình tứ như ngày mới yêu, khiến chàng tâm đắc vô cùng nên đã đặt tên tấm ảnh là “Hạnh Phúc”. “Hạnh Phúc” dưới mắt nàng thật tuyệt vời với nét mộc mạc đáng yêu của quê ngoại Phú Bông, ghi lại khoảnh khắc tươi tắn của nàng bên anh chồng lí lắc, nên nhân dịp sinh nhật chàng năm đó rơi trúng vào Mùng 5 Tết Âm Lịch, nàng đã dành cho chàng một món quà bất ngờ:

“Hạnh Phúc” được phóng ảnh thật to và đặt trang trọng vào một cái khung gỗ có họa tiết trang nhã, chạm trổ những đường nét bay bướm của người thợ khéo tay có xuất xứ từ Bảo An, quê nội của chàng (nàng đã phải hi hà, hi hục đóng đinh nhỏ, tháo đinh trung, đổi đinh lớn.v.v. rồi cứ thế mà tháo ra, đóng vào vát và lăm mới thượng được tấm hình tươi vui ấy lên vách tường của giường ngủ, ở vị trí tương đối vừa óc thẩm mỹ).

Chao ơi! Còn gì ý nghĩa hơn món quà sinh nhật mang cả một kỷ niệm đẹp: **hình chụp ở quê Ngoại được che chở trong cái khung đẹp đẽ từ quê Nội ngày đầu Xuân!** Nàng hồi hộp ngấm và chờ đợi sự ngạc nhiên của chồng bằng tất cả niềm nôn nao, hào hứng cho đến khi... ánh mắt chàng lần đầu tiên chạm vào “Hạnh Phúc” với “chiếc áo mới”: chỉ một thoáng chau mày ngẩn ngui thôi, rồi càng ngấm chăm chú, chàng nhiếp ảnh gia tài tử càng thấy vui vui với chút niềm hãnh diện được cô họa sĩ chuyên nghiệp chia sẻ chút tài mọn.

Chẳng biết là nhờ quê Ngoại của chàng rực rỡ quá dưới ánh nắng tô đậm sắc mai lóng lánh đầu xuân đang rực vàng cả căn nhà hay nhờ nụ cười hiền hòa mang nét đẹp của cô con gái Hội An trong tà áo dài

lụa trắng trinh nguyên đang được chồng ôm hôn bên cạnh mà trông “Hạnh Phúc” **tràn đầy ý nghĩa của cái tên nó đã được khai sinh?** Chàng cười cười tự... chề:

- Không đâu! “Người đẹp nhờ lụa”, bóng (hình) đẹp nhờ khung! Anh thấy người thợ làm cái khung này phải nên cảm ơn tài chọn lụa tuyệt vời của một người con dâu Điện Bàn có cặp mắt quá thẩm mỹ!

Nàng sung sướng biết chừng nào khi thấy người chồng khó tính ra vẻ tâm đắc! Đêm đêm, “Hạnh Phúc” luôn luôn tươi tắn chào đón vợ chồng nàng sau một ngày mưu sinh mệt nhọc.



Thế rồi, một buổi chiều cuối tuần, không hiểu làm sao mà chàng nằm bất tỉnh dưới bức ảnh, mặc cho vợ hốt hoảng khóc lóc thảm thiết nhưng chàng chẳng hề lay động. Hồn chàng đã bay bổng nơi nào mà để nàng phải đau đớn hiểu ra một cách quá muộn màng lời tâm sự của chồng:

**- Hình như anh sinh ra là đã ghét tranh rồi?**

Có bao giờ nàng ngờ rằng chàng chứng minh câu nói ấy một cách thành thật đến nỗi ghét luôn cả bức hình do chính chàng chụp? Thật là một nỗi chua xót vô vàn! Nàng cứ khóc sụt sùi không ngưng. Trong nỗi cô đơn vò vố, nàng mới chợt nhận ra tình yêu dành cho chồng chưa trọn vẹn. Thấy thương làm sao khi nhớ lại những lúc bà chị ở Ý gửi về cho vài trăm, anh bớt thời gian làm thơ, viết văn hí hửng rủ nàng đi xa thăm bà con dòng họ ngoài Trung, nhưng nàng luôn luôn thoái thác vì mãi miết đam mê với màu sắc và khung vải! (Thăng hoặc, nghe tiếng đàn guitar của chồng mang âm hưởng cô độc, nàng mới sực tỉnh buông cọ mà sà vào lòng chồng chuộc lỗi và nhõng nhẽo), còn không thì thời gian cuối tuần bên nhau hầu như lúc nào hai người cũng đều đắm chìm trong thế giới riêng tư của từng sở thích, để rồi cả hai cứ cùng song ca duy nhất có mỗi một bài “Hòn Anh, Giận Em” khi những niềm say mê tư riêng ấy không đủ mang lại thỏa mãn cho một trong hai người.

Hối hận vì thương chồng, dù biết đã muộn màng, nhưng từ hôm ấy nàng quyết định gác... cọ.



Tuy không thể nào hiểu nổi chàng đã thấy ác mộng gì mà vùng vẫy đến nỗi ảnh động, hình rơi? Hay tại tấm khung nặng nề ấy chề tài đóng đinh vụng về của hai bàn tay chỉ biết cầm những cây cọ nhỏ nhắn mà rơi xuống trúng ngay đầu chàng? Và cái khung đất tiền đáng ghét kia sao lại lựa ngay nơi chứa bao nhiêu yêu dấu kia mà rơi? Nàng than thở nghe đứt từng đoạn ruột:

- Anh ơi! Phải chi em đừng ngồi gần 3 tiếng đồng hồ loay hoay pha tới, pha lui bao nhiêu sắc tím, nâu, xám, đen... cho bức tranh sơn dầu chứa cả một nỗi niềm thống khổ, uất hận của đồng bào mình buồn bã kia thì ngày nghỉ của vợ chồng mình đã hạnh phúc biết dường nào! Mà biết đến bao giờ em mới có thể làm lơ được trước cảnh dân tình mình bị đảng đày đọa hờ anh?

Không biết nhờ ăn ở hiền lành hay là nhờ vợ than thở trúng giờ linh thiêng mà hồn chồng đã... trở lại trần thế sau những ngày mê man bất tỉnh? Trở lại, để được nàng thương yêu nhiều hơn nhưng chàng vẫn chẳng thích tranh hơn chút nào. Vì chàng ghét nên nàng đã đem tặng hết tranh cho những người lính Nhảy Dù rất... thương yêu hội họa bán đấu giá, lên giúp đỡ các gia đình anh em Thương Binh VNCH đang bị đảng đìm xuống đáy sâu của xã hội.

Từ đó, hai người quyết chí dành dụm, cả năm không tiêu pha bất cứ thứ gì xa xỉ, chỉ chờ dịp nghỉ Tết, có thêm chút “Quà Xuân Cho Chiến Sĩ” góp vào (từ tiền hưu trí của ông anh ty nạn bên Canada và tiền trợ cấp bệnh của bà chị ty nạn bên Ý) là năm nào hai người cũng rời Sài Gòn về thăm miền Trung: khi thì về Đại Lộc tặng quà con em cô nhi quả phụ QL VNCH để chúng có điều kiện học thêm (sau tháng Tư, 1975 tên tuổi của các em đã bị bọn xâm lược bôi đen vì những trang sử hào hùng bảo vệ Non Sông của cha anh), lúc ghé Tam Kỳ tặng quà các chú bác thương binh đã hy sinh một phần thân xác để bảo vệ miền Nam VN thoát khỏi ách xâm lăng của Bắc Việt.v.v... Có năm, Mồng Hai Tết hai người ra Đà Nẵng thấp hương ông bà, Mồng Ba lại lo trùng tu mồ mã thân nhân ở Duy Xuyên (đã tử trận trong Tết Mậu Thân 1968 tại Huế, trong khi thi hành bổn phận của “Người Trai Thời Loạn”); mồng Năm xuống



ngắm trẻ em nghịch ngợm ven sông Thu Bồn một chút, mòng Bầy leo lên Ngũ Hoành Sơn ngắm cảnh một đêm trước khi quay lại Sài Gòn làm việc.

Tết năm nào, đi đâu thấy cảnh còn đẹp, hoa còn dễ thương, trái vẫn trĩu quả, nắng vẫn vàng quê là nàng cũng luôn cười tươi bên hoa mai vàng rực và chàng vẫn say sưa chụp ảnh cho nàng để nhớ là Tạo Hóa vẫn còn cho thiên nhiên được tự do (thứ mà không một ai có thể hưởng với cộng sản), nhưng trong nhà hai người **chỉ có mỗi một mình “Hạnh Phúc”** là đưa **con tinh thần duy nhất** đã được chàng cấp phép cho trú ngụ vĩnh viễn, sau khi đích thân chàng đã đóng đinh lại và đem treo ở phòng khách.

Cũng may là nhờ tai nạn ấy mà tình nàng tỏ cho chàng ngày càng mặn mà hơn (trừ tài đóng đinh treo tranh ra) vì kể từ hôm ấy, nàng không bao giờ dám tái diễn... tài nghệ vẽ vời **“Hạnh Phúc Rơi”** ấy nữa.

**Á Nghi, 25.11.2018**

## Hà Nội Ơi Chờ...

Ra đi tuổi độ chừng vài tháng  
Lưu lạc từ ngày khởi chiến tranh  
Nhớ những vần thơ và khúc hát  
Thương hoài xứ Bắc... Biệt không đành.

Đợi mãi bao giờ về cố quận  
Mong ngày hội ngộ với Hà Thành  
Tung tăng góc phố, chân đôn bước  
Trây hội, người đông... đáng liễu thanh.

Đền đài, tháp miếu,... kinh đô cũ  
Phố cổ còn vương nét ngọc ngà  
Cửa chôn Thăng Long thơ mộng lắm  
Ngàn năm không nhạt nét kiều sa.

Néo dọc đường ngang san sát quá  
Mờ mờ nhân ảnh những người xưa  
Năm tàn, gió lạnh mùa đông bắc  
Rét buốt, co ro... sắp giao thừa.

Không gian bát ngát hương hoa gạo,  
Phượng vĩ Hồ Tây đỏ góc trời  
Nhánh liễu mơ màng soi bóng nước  
Đầm sen kín Một Cột hồng tươi... (\*)

Giấc mộng quy hồi luôn ám ảnh  
Nhớ nhung quay quắt đạo chia ly  
Ngày về chắc hẳn không xa lắm  
Hà Nội ơi chờ... chờ vội đi.

**Nguyễn Phương Thúy**

November 23, 2018

\* Chùa Một Cột



## NGHĨ NGOÀI NHA!

(Trích tuyển tập KHAM NHÃN)

\*

- *Phim nào cũng quảng cáo*  
*Tại sao không chiếu mau?*  
*Thật mưu mô, gian xảo,*  
*Chuyện không nên chút nào!*

\*

- Chỉ là chuyện vài phút  
Rồi cũng sẽ bắt đầu  
Mất thì giờ một chút  
Giải trí mà vội sao?

Em nên tập chữ NHÃN  
Để học hỏi được nhiều  
Ra đời cứ cảm phần  
Ai bỏ sức nuông chiều?

Cũng tốt khi chờ đợi  
Tận hưởng lúc thanh thoi  
**Cứ nhật nhật, đào bới**  
**Làm sao mà nghĩ ngợi?**  
Ý Nga, 22.11.2018

## Tạ Ôn Nhân Loại Đọc Thơ Tôi...

Tôi thờ dâng đời muôn ý thơ  
Tạ ơn trời đất, tạ ơn thơ  
Tạ ơn tri kỷ gieo thi tứ  
Tạ mỗi tình thơ mãi mãi mơ.

Tôi hiến dâng đời những giọt thơ  
Giọt buồn gom lại kết thành thơ  
Giọt sầu cô đọng cho tim vỡ  
Giọt nhớ còn vương bao mối tơ.

Tạ ơn, Tôi vội tạ ơn đời  
Đời đã cho tôi có nụ cười  
Thơ đã kết sầu xoa nỗi nhớ

## Lá Úa Vườn Thu

Bao mùa lá rụng nhớ nhung ai  
Hoang vắng vườn thu khẽ thở dài  
Biền biệt người đi sầu phố cũ  
Canh trường thao thức nét mờ phai.

Tiếng sóng vỗ về ôm ấp biển  
Em như sao lạc ở phương này  
Âm thầm đếm tiếng thời gian nhịp  
Cánh nhạn cô đơn bóng dáng gầy.

Chờ nhau hoài cảm nắng chiều thu  
Còn đợi xa vời một lá thư  
Triu mến tư duy tình cách biệt  
Chia ly đồng vọng khúc êm ru.

Thu chết hay thu cũng mỗi mòn  
Đêm về thao thức mảnh tình son  
Lá bay theo gió chiều hoang vắng  
Chiếc bóng sầu tư dạ héo hon.  
**ĐT Minh Giang, Nov 2018**

## HU, NGOAN?

(Trích tuyển tập KÍNH VẠN HOA)

\*

Óc thiên cận, hẹp hòi  
Việt gian chờ cơ hội  
Lợi dụng kẻ đua đòi  
Cám dỗ điều tư lợi.

Người không nên nét người  
Sống bám vào xã hội  
Ngồi chơi không nước xoi  
Vấn tìm cách luồn lỏi.

Chuyện nhân quả trên đời  
Gieo, gặt khó chống chỏi  
Cứ “*ăn không ngồi rồi*”  
Suy nghĩ dần kém cõi.

Trôi xứ người xa xôi  
Học những điều nên nói  
Nếu nói sai, lỡ lời  
Phải biết mau xin lỗi.

Để thơ còn ngọt mãi tình người.

Nửa mai ngã xuống tôi về đất  
Còn chút tình thơ gởi lại đời  
Thôi nhé tình tôi... thơ có thể!  
Tạ ơn nhân loại đọc thơ tôi ...

**Miên Du Đalat**

Trước khi nằm nghỉ ngơi  
Kết, cuộc đời ngắn ngủi  
Chớ để thiên hạ cười  
Người ngoài xúm xĩa xối.  
Ý Nga, 22.11.2018

# **Bông Mông Gà**

*(Trích tuyển tập TẾT NẾ ANH do Bảo Trâm trình bày, sẽ xuất bản)*



Từ xa nàng đã thấy chàng đứng chờ ở một bóng râm mát mẽ giữa bụi mía lóng nâu cao cao quen thuộc ven bờ ruộng, nàng đến gần và hỏi nhỏ:

- Anh đi họp ở Sài Gòn vui không nè?

Chàng trai trả lời tiu nghiu:

- Hông!

Nàng nghịch ngợm:

- Chu choa! Đi chơi cả tháng trời mà mang về còn có mỗi một cái "hông" cục lóc vậy sao anh?

Chàng pha trò:



- Mang về đủ cả... hai hông chứ em!

- Đủ mà sao anh nghiêng nghiêng, chao chao vậy?

- Tại anh có cái này tặng em mà chưa muốn đưa ngay bây giờ

- Hổng sao! Chút nữa anh đưa cũng được. Mà sao anh không vui?

- Đúng như dân mình nói đó em, tụi nó đổi tên Sài Gòn ra “thành Hồ” nên chỉ cần mưa mấy ngày là nơi nơi đều biến... thành... hồ, y như ngoài miền Trung mình luôn. Lụt lội khắp

nơi. Chiếc xe đạp của dương anh đâu phải là chiếc ghe mà có thể chèo đi đó, đi đây được. Suốt tháng cứ “đạp lụt” mà đi họp trên nước vì nhà anh em con lính VNCH ai cũng ở khu nghèo cả. Bù lại, nhờ nước ngập dơ bẩn mà hổng sợ bị bọn công an rình mò, theo dõi vì bọn cán bộ thèm lui tới làm gì những chỗ ngập lụt.

Chẳng ai dạy chi mà làm từ thiện cho chúng ăn. Anh bị ướt cả quần áo mà đem theo có mấy bộ thôi, giặt không biết phơi đâu cho khô nên ban ngày không phải họp hành, anh tát nước và phụ với cô dương dọn dẹp đồ đạc đưa lên chỗ khô ráo. Đến nỗi trong xóm có đám tang mà quan tài cũng phải lội nước, mấy đứa nhỏ vừa dò dẫm từng bước trong nước bán đục vừa khóc tèm nhem theo mẹ của chúng, trong khi cả nhà gào thét, than van vì bị đảng chiếm đất, chiếm nhà thấy mà thương!

À! Có thể nhóm anh em mình sẽ được đưa ra Đại Lộ hay Điện Bàn nhận công tác mới, đồng thời giúp đỡ đoàn thanh thiếu niên đầy nhiệt huyết, hậu duệ của QL VNCH đối phó với những tổ chức trá hình của bọn giặc Hán.

- Nghe mà tội nghiệp trẻ thơ quá! Ngoài đó em có nhiều bạn bè, mình sẽ dễ hoạt động hơn trong này. Anh đừng lo! Có lệnh sinh hoạt nhiều không anh?

- Nhiều lắm em! Mình sẽ họp anh em vào cuối tuần này, rồi em sẽ rõ những trách nhiệm mới. Anh kể tiếp chuyện lạ đường xa nè: đám tang của dân thì thê thảm vậy, trong khi đám ma nhà mấy tên cán bộ ở nơi cao ráo, sang trọng thì lại bày trò mướn mấy “Cái Bang **Léch, Ghê**” về nhảy khóa thân đó em.

- Răng lọa rủa? Chỗ cao ráo thì cần gì léch ghe? Mà **Léch Ghe** hay **Léch Ghê**? Khóc mướn chi mà kỳ? Răng không mặc áo tang mà lại khóa thân để nhảy?

- **Léch ghê!** Đó là cách mà gia đình anh đặt tiếng lóng cho những người đồng tính luyến ái vì không muốn lỡ lời ở chốn đông người rồi xúc phạm đến những người bầm sinh ra đã vậy. Léch là từ tiếng Anh: “Lesbian” có nghĩa là đồng tính nữ, còn Ghê: tiếng Anh là “Gay”: dành cho đồng tính nam.

- Em nghe nói còn có: ái nam, ái nữ, bóng lộ, bóng kín, pé đê, lưỡng tính nữa hả anh?

- Ồ! Lộn xộn lắm! Thời buổi này có những sinh viên “con ông cháu cha”, hay con nhà “đại gia”, sinh ra bình thường nhưng bày đặt đua đòi cho ra vẻ “ngầu” hoặc là để bán thân kiếm tiền nữa đó em. Ba anh nói:





**“Bọn trưởng giả đồ học làm sang này chúng bày ra nhiều trò thật là quái dị để ăn chơi cho hết tiền đã bóc lột của dân mới vừa bụng chúng, còn bụng của dân thì chúng đem đi móc trống hết để bán nội tạng cho giặc Tàu!”**

Giặc Tàu tràn lan khắp hang cùng, ngõ hẻm! Bây giờ không cần vô Chợ Lớn cũng thấy toàn Tàu là Tàu! Mà thôi! Mình đừng nói chuyện hông vui nữa nghe em. Anh tặng em cái này nè! Chậu sứ này của anh em mình từ bên Ý mang về tặng chứ không phải của Tàu đâu nha

Lúc này chàng mới lúi từ đằng sau lưng ra, trao cho nàng một túi quà to và một chậu bông mỏng gà màu đỏ nhung rực rỡ, được trồng trong một cái chậu bằng sành trắng tinh có vài nét vẽ bay bướm tên của hai người đan vào nhau rất tinh tú, chen trong lá là một cánh thiệp hồng hồng. Nàng bẽn lễn nhận quà rồi hỏi:

- Hoa đẹp quá! Sao hôm nay anh cho em màu đỏ mà không hoa vàng?

- Má nói quà Xuân màu đỏ mới hên!

- Chưa Tết mà! Rồi mỏng gà có hên hông nè?

- Anh hy vọng là sẽ gặp hên. Đầu năm tặng mỏng gà là đúng đó! Anh thường tặng em hoa vạn thọ vì ông bà bên Nội của anh rất thích loại hoa này. Từ ngày ông và Ba của anh bị vô tù rồi bị đưa ra Bắc “**học tập**”, Bà và Má của anh ở nhà “**tập**” chịu khổ đủ thứ để “**học**” gồng gánh ra Bắc thăm nuôi hai người. Càng thăm, hai người phụ nữ càng thấy chồng con của mình khó sống nổi với chế độ mới, nói chi là trở về lo cho gia đình, nên sau đó họ phải vất vả “**học**” tự làm đủ thứ nghề để nuôi con và tiếp tế cho chồng, trong đó có nghề “**tập**” trồng hoa rồi gánh ra chợ bán. Gần 15 năm sau Ông và Ba mới được bọn chúng thả về, họ phụ trồng và đem bỏ mỗi hoa cho các tiệm nhiều hơn là bán lẻ. Mỗi lần Ông hay Ba hái hoa vạn thọ cúng Ông Bà bên Nội và Má, anh cũng lựa mấy chậu bông mỏng gà đem về Phú Bông cúng bên Ngoại là mắt Ba anh u buồn thấy thương lắm em à! Ba nói: **“Đó là 2 loại hoa mà ông bà của ba má đã thích nhất”**. Từ ngày nghe Ba anh nói thế, anh cũng bắt đầu thấy thích hai loại hoa này hơn tất cả những loài hoa khác. Lúc nào Ba ra chọn hoa, anh cũng lựa một chậu bông vạn thọ đẹp nhất để dành cho em là vậy. Từ sau tháng Tư năm 75, trừ hoa mỏng gà ra, ông Nội và Ba của anh rất ghét màu đỏ. Hôm nay anh chọn hoa mỏng gà và khẩn bà Ngoại phù hộ cho hai đứa mình, anh hy vọng...

Nàng ngậm ngùi:

- Ngoại chắc chắn sẽ phù hộ anh và em! Mà anh viết gì trong thư cho em nè?

Nàng lần mò toan mở thiệp ra xem thì chàng ấp a, ấp úng:

- Hay là... em về nhà rồi hãy... đọc nghe.

- Sao vậy? Hồng đọc ngay bây giờ được sao? Viết cho em sao hồng cho em đọc?

Chàng lại lúng túng, lúng ta:

- Vậy thì...nếu... muốn, em cứ... đọc đi! Anh... dòi xe đạp qua bên kia cho đỡ nắng nhen?

- Dạ!

Nhìn màu hồng bì thư, nàng chột nghĩ đến thiệp cưới nên cứ tần ngần: hôm nay sao chàng là lạ? Người Ta cũng biết mình rất ghét màu đỏ kia mà. Thư sao dày cộm mà không phải giấy pelure mềm mỏng như thường khi? Hôm nay gặp nhau sao lại đưa thư? Hay là Người Ta... lấy vợ? Thắc mắc vừa chỉ thoáng qua thôi mà tự nhiên tay nàng run run và nghi nghi, cuối cùng nàng quyết định: thôi, không thèm đọc làm chi, mình không muốn nhìn thấy tên Ai Đó thế vào vị trí tên mình bên cạnh tên của... Người Ta. Đúng là sắp cưới ai rồi! Hèn chi ngưng ngưng trao thiệp mà không cho đọc ở đây, lại còn lo... xe bị nắng. Mắc mớ chi không lo cho... người mà lo cho con ngựa sắt? Nàng nghe nghẹn nghẹn trong tim, mần mần trên môi nhưng vẫn cứ ngồi yên bất động, mặc cho nước mắt rơi rơi trên đóa hoa vô tội...

Lâu thật lâu chàng mới trở lại với nàng và ngại ngần ngồi xuống bên cạnh, ban đầu chàng chỉ dám liếc nàng len lén thôi, rồi chợt hốt hoảng khi thấy những giọt nước mắt rơi trên đóa mồng gà. Chàng lo lắng và hồi hộp vô cùng nhưng không biết bắt đầu thế nào, tưởng như tận thế đến nơi với sự yên lặng đã kéo dài quá lâu của hai người. Mãi rồi sốt ruột quá nên chàng phải bắt đầu câu chuyện để chấm dứt một niềm... hy vọng:

- *Mình không thể phải không em? Máy hôm nay anh đã thấy... “họ”. Trong nhà xem ra... vui vẻ hẳn lên. Anh đã... chậm một bước để... nói với em điều mà anh... không dám nói từ lâu?*

Nàng ngược nhìn chàng bằng ánh mắt lạnh lùng như tảng băng:

- *Em đã đoán đúng mà! Hèn chi gần đây em thấy anh hơi... là lạ, nhất là hôm nay lại đưa cho em hoa đỏ này. Em không dám nhận hoa và thiệp hồng này đâu, cho em trả lại anh nghe.*

Chàng đỡ chậu hoa và tấm thiệp, tâm trạng buồn bã rũ xuống như những lá mía úa vàng ở một góc ruộng đang chờ người đốn đi để thu hoạch những lông mía mập tròn đã ngả màu đen sậm, nhưng chàng đặt chậu hoa trở lại trên tay nàng, rồi luồn xuống bên dưới chậu tấm thiệp:

- *Vậy thì em hãy giữ lại, xem như quà cưới anh tặng em đi. Anh chúc em hạnh phúc với... “họ”.*

Nàng giương đôi mắt tròn to đen láy nhìn chàng:

- *“Họ” nào vậy anh? Mà ai cưới hỏi? Sao lại chúc em? Phải chúc anh mới đúng chứ?*

- *Em lấy “họ” sao lại chúc anh?*

- *Lấy ai?*

- *Thì người ở Sài Gòn về mấy hôm nay đó. Anh thấy em ra vô cười tít cả mắt, suốt ngày cứ lảng xãng đi chợ và nấu ăn. Hôm kia anh còn thấy em với “họ” bắt cá trong ao rất tình tứ, rồi em xối nước cho “họ” rửa chân nữa kìa.*

- *A! Anh nói anh của em đó hả?*

- *Ừ! Của... em chứ hồng lễ của... anh?*

- *Dĩ nhiên là từ hồi sanh ra đến giờ em đã là em của anh rồi thì anh phải là anh của em chứ làm sao làm của anh được.*

- *Ừ! Người ta là của... nhau rồi, bây giờ mình mới biết, hỏi nào tới giờ ai biết em chờ họ vì đã hứa hôn.*

- *Ai mà hứa hôn với ông anh ruột của mình chứ?*

- *Anh... anh... ruột sao?*

Chàng mừng húm, lắp bắp hỏi lại. Nàng hờn giận:

- *Anh đúng là thông minh mà chậm hiểu! Vì tưởng... thế mà anh đã quyết định sao?*

- *Anh... không biết nữa.*

- *Không biết sao anh quyết định sớm vậy? Bộ anh thương... người ta lắm hở?*

- *Ừ! Anh... thương... lâu rồi.*

- *Vậy thì em chúc anh hạnh phúc có gì sai?*

- *Biết là sẽ hạnh phúc sao em khóc?*

- *Anh hạnh phúc mà biểu em hồng khóc?*

- *Hôm nay em nói... gì mà lung tung quá?*

- *Chứ anh cũng nói... chi mà lộn xộn, hồng vui chút nào. Thôi mình về đi anh, từ nay anh... đừng... gặp em nữa nha.*

- *Tại sao về? Em chưa trả lời câu hỏi của anh trong thư mà.*

- *Câu hỏi gì? Em không dự đám cưới của anh với... ai kia đâu mà hỏi?*

- *Đám cưới? Vậy là em chịu rồi sao? Chịu rồi sao lại khóc?*

- *Làm sao mà em chịu chứ? Anh vô duyên thật đó nghe.*

- *Sao em hông chịu? Tại nhà anh nghèo quá phải hông?*

- Anh đang nói chi kỳ quá à! Không không rồi nghèo, giàu gì vô đây?
- Chứ sao em hông chịu?
- Chuyện của anh mắc mớ gì tới em mà chịu với hông chịu.
- Chuyện của mình mà.
- Của... mình?
- Chứ của ai vô đây?

Lần này sự mừng rỡ vừa đổi ngôi: đôi mắt đen tròn lại mở to thêm lần nữa và chợt lóe sáng hơn, nàng lụp chụp mở tấm thiệp hồng ra xem, thiệp không hồng bên trong mà là một màu trang nhã với nét bút chì đan thanh vẽ chân dung nàng bên trái, còn bên phải là một dòng chữ màu tím viết nắn nót bên trong trái tim, dòng chữ làm bao nhiêu nắng như đang hắt cả vào mặt nàng:

**“Em ơi!  
Mình cưới nhau sau Tết nghe?  
Anh... thương... em!  
Minh  
9.1.2017”**

Cười bẽn lẽn, nàng mắc cỡ, mân mê mãi cánh hoa đỏ trong khi chàng kiên nhẫn chờ đợi gần sắp hết cả một cái Tết mà chẳng thấy nàng ỏi hỏi chi. Đành chịu thua thêm lần nữa, chàng phá tan bầu không khí trước:

- Em nói chi đi?
- Em... tưởng đâu anh đưa em thiệp... cưới của... anh với... ai kia nên em đâu... thêm mở.
- Trời đất! Anh đâu có ai ngoài em ra. Em mới đúng là hiểu... quá nhanh và thông minh... hông đúng chỗ!
- Ai biểu tự nhiên anh không tặng hoa vàng nữa mà lại hoa... đỏ, rồi đi chơi với nhau mà dựng không lại đưa em cái thiệp... hồng.
- Tại anh... sợ quá, lần nào cũng không dám nói với em. Mới đi vắng có 4 tuần, về chưa kịp gặp lại em đã thấy... có người đẹp trai ở Sài Gòn lãng vãng bên em nên anh lo đến mất ăn, mất ngủ mấy hôm nay.

- Anh Hai của em ở Đà Nẵng về lần này là muốn gặp anh đó.
- Gặp anh? Sao biết anh mà gặp?
- Tại em hay kể cho anh ấy nghe về anh lắm.
- Em kể gì?
- Kể... anh hay tặng hoa vạn thọ cho em.
- Rồi anh nói sao?
- Anh cười quá chừng, đòi về: **“Xem mặt mũi “thên” (thằng) nhà quê ra “lòm” (làm) răng? Ai đời lại đi tặng cô em út của anh hoa vạn thọ bao giờ”**.

- Em hông nói nhà anh có cả... một cánh đồng hoa vạn thọ sao?
  - Em có nói chứ, bởi vậy anh mới nói anh nhà quê như người trong ruộng.
  - Thì đúng là trong... ruộng... mía nè!
- Nàng bật cười, chàng cũng cười vang làm gió reo theo hai người.



Tùng cơn gió kéo đến lay mạnh, ào ào cả ruộng mía. Gió hất mái tóc nàng nghiêng về phía chậu mòng gà đỏ ửng, màu má nàng cũng ửng như màu hoa trông thật ngọt ngào, làm chàng nhớ đến một cảnh mía lạ: dài thật dài, cong thật cong mà hai đứa đã rủ nhau đi xem ở nhà người nông dân hôm nào.

Chàng thì thầm:

- *Đúng là ông bà Ngoại đã phù hộ cho em nhận lời anh.*

- *Em cảm ơn quà của anh nha! Tại thấy... bất thường nên em đã hiểu lầm anh, em xin lỗi.*

- *Anh xin lỗi mới phải, cứ tưởng ai ở Sài Gòn về hỏi cưới em.*

Tranh nhau “xin” mãi mà chẳng có được “lời” nào, chàng âu yếm cạ nhẹ ngón tay lên gò má nàng rồi bất ngờ đặt lên môi nàng những ngọt ngào chất ngất của... cả ruộng mía...

Gió càng lao xao vui nhộn hơn, mía càng lay động và những bông mòng gà càng rực đỏ trong nắng....



**Á Nghi**

\*Ảnh sưu tầm từ internet





# Sợ Hông

Mẹ bảo đừng ngồi bên cửa sổ  
Sợ em sẽ khổ vì tình yêu  
Thẹn thùng khi nghe lời anh ngỏ  
Vương vấn băng khuâng mỗi độ chiều

Tuyết rơi nhẹ phủ lối đường mơ  
Em đứng bên song hồn ngẩn ngơ  
Đôi mắt xa xăm buồn viễn mộng  
Ngắm khung trời rộng giấc ban sơ  
Mùa đông dài lắm đêm mông lung  
Năm tháng trôi đi rất lạnh lùng  
Có ai còn nhớ ngày xưa đó  
Bên nhau cùng bước dưới mưa phùn

Đỗ Thị Minh Giang

TKH-VL  
N/Cali

## **NHỚ GÂN CHẾT!**

Chết người ở chỗ nhớ em!  
Nhất là trời lạnh, bóng đêm một mình  
Hợp hành, cảm trại linh tinh  
Bỏ anh thui thui, thừa trình với ai?  
Tết về chẳng thấy đào, mai

## **Phù Du**

Mỗi mùa thay đổi lá rơi  
Đến khi hết lá, hết rồi thu, đông  
Lá non nẩy lộc xuân sang  
Hè đi vội vã thu tàn đón đông.

*Lộc đầu mà hái? Đêm dài mình anh.*

**Á Nghi**

### **Thu Tàn Bến Đợi**

*Thu đi thu đến lại tàn thu  
Nhớ nhung xa cách biệt mây mù  
Đàn gie, đàn lữ lên cung oán  
Khóc tình, ai khóc giữa âm u?*

*Gió nổi lá rơi, vàng lá úa  
Mây trôi, mây nhớ mộng tình khô  
Sao đành vẫy tay chào đông tới  
Cho tàn mơ ước cuối cuộc đời.*

*Làm sao đếm hết vàng thu rụng  
Lá úa chiều hoang nổi đợi chờ  
Thu đã sắp đi ngàn trùng nhớ  
Bao giờ lại đến hồi thu mơ?*

*Lá khóc hững hờ rơi tan tác  
Mùa thương bến đợi khúc tình hoài  
Bóng người xa khuất chân mây tím  
Ngàn năm thu vẫn ngắt ngây say.*  
**Ngọc Quyên**

Một ngày bỗng nhớ hôm xưa  
Chạnh lòng xao xuyến cơn mưa nã lòng  
Nhìn trời ngấm gió mênh mông  
Nhìn đời thông cảm.... chút lòng vị tha.

Mỗi ngày thanh lọc cõi tâm  
Thả đi nỗi nhớ... buông dần nỗi lo,  
Ngày mưa ngày nắng so đo  
Miếng cơm manh áo... vòng vo muộn phiền.

Mai đây hết tuổi thanh xuân  
Tóc xanh sợi bạc sợi còn mỏng manh  
Mắt mờ da điểm nét nhăn  
Thân rồi già cõi... vĩnh hằng thiên thu...

Lá về với cội nguồn cây  
Ta về cát bụi, hết vay chôn trần  
Hư không thanh thản nhẹ nhàng  
Lá rơi chiếc cuối, ngày vàng... phù du.

**Thu Hương**  
(mùa thu 2018)



## Thu Shenandoah

Trời xanh trong vắt bao la  
Rừng phong sắc đỏ lại pha nâu, vàng  
Gió thu man mát, nhẹ nhàng  
Thu ơi! Yêu quá! Xin nâng khoan đi.  
**PThúy**

Lá kia đâu mãi xanh rì  
Tình kia đâu mãi đậm ghi trong hồn  
Sang mùa lá cũng héo hon  
Sang mùa tình cũng mờ mòn nhạt phai.  
**Thúy M**

Cuộc đời dù chẳng lâu dài,  
Anh ơi, em vẫn thương hoài ngàn năm,  
Mùa đi, anh có đi không?  
Anh ơi, em vẫn chờ mong một người.  
**NTTD**

Bình minh nắng nhẹ, rạng ngời  
Cây thay màu lá tuyệt vời rừng phong  
Cam, vàng, trộn đỏ, pha hồng  
Skyline tiên cảnh non bồng Luray.  
**Ngọc Hạnh**

Thu tàn đông đến nay mai  
Lá vàng lá đỏ thu phai một chiều  
Trời buồn cánh cũ đi lưu  
Tuyết rơi chiều xuống cô liêu lòng người.  
**Thu Hương**

Thu phai nhạt nét môi cười  
Vàng bay lá rụng đời mười thuở nào  
Tiếng thu gió thoảng lao xao  
Phù vân mây trắng bay vào hư vô.  
**Minh Giang**

Xa nhau chẳng phải tình cờ  
Chỉ là anh đã già vờ lãng quên  
Tình ta một thuở bình yên  
Bỗng dưng sóng gió xoay nghiêng cõi buồn!  
**Phạm Thị Minh Hưng**

Lá vàng ngai hạt mưa tuôn  
Ngại cơn gió thoảng... rời nguồn về đâu?  
Tình mình sau cuộc bể dâu  
Như thu tàn tạ... chôn sâu vào tim.  
**PThúy**

Em đi thu cũng vô tình  
Bỏ ta với lá một mình đơn côi  
Đêm nay gió rít mưa rơi  
Bên ta chén rượu khóc người buốt môi.  
**Phi Nga**

Thu về lẽ bóng đơn côi  
Lá vàng rơi rụng nhớ người xa xăm  
Bước đi trong mưa lạnh cảm  
Mà nghe như gió gọi thăm tên anh.  
**Tường Thúy**

Tình đầu tựa khói mong manh  
Trăm năm thời đã đoạn đánh xa nhau  
Lá bay bay đến phương nào  
Có cho em gởi niềm đau tới chàng.  
**Song Phương**

Thương ơi từng chiếc lá vàng  
Bay trong gió sớm thu sang lia cành  
Tình mình giờ đã đoạn đánh  
Chia hai nỗi nhớ mong manh cuối trời.  
**Nguyễn Thị Thêm**

## MẸ SANH EM BÉ

Sinh nhật năm lên bốn tuổi, tôi được cha mẹ làm quà cho một đoàn tàu xe lửa thật đẹp, có tới sáu toa và đường rầy dài tới nỗi có thể chạy vòng quanh căn phòng nhỏ. Khởi hành, tôi đã sung sướng đến thế nào. Tôi được phép rủ mấy đứa bạn hàng xóm sang để cùng chơi chung, chúng tôi nô đùa từ trưa cho tới hết buổi chiều. Khi chúng nó sắp sửa ra về, tôi có vẻ tiếc rẻ vì thời gian qua sao mà nhanh quá, tôi nói với mẹ:

- Con muốn giữ các bạn ở lại thêm một lúc nữa, được không mẹ?

Nhưng mẹ lắc đầu:

- Chúng nó phải về ăn cơm con ạ. Trời sắp tối rồi, các trẻ con đều nên ở trong nhà.

Thấy tôi tiu nghỉu, mẹ ôm tôi vào lòng, bà vuốt tóc tôi mỉm cười dịu dàng:

- Mẹ biết con cần có bạn, thế cu Tí muốn có em để chơi chung không nào?

Tôi tưởng mẹ nói đùa, nhưng không phải, trông mẹ nghiêm trang không có vẻ đùa tí nào. Bố cũng nói:

- Cu Tí sắp có em rồi đấy! Có thích không con?

Ồ thì ra là chuyện có thật, nhưng là một chuyện rất bất ngờ tôi chưa bao giờ tưởng tới. Từ trước tới nay, trong gia đình tôi, chỉ có mình tôi là trẻ con, trong khi các bạn của tôi, đứa nào cũng có anh, chị hoặc em để chơi chung, riêng tôi chỉ thui thủi một mình. Chơi với mẹ thật chán, vì mẹ không biết chơi trò trẻ con, tôi rất thèm được qua bên hàng xóm chơi để cho có bạn, nhưng việc đó không phải dễ dàng, và muốn đi lúc nào cũng được. Tôi chỉ được phép chơi trong những giờ giấc có giới hạn, nhiều lần tôi bị gọi về trong khi cuộc vui còn đang nửa chừng. Nay có em, tức là có người chơi chung ngay ở trong nhà,

thú vị biết mấy, phen này thằng Tom hết dám làm bộ, nó tưởng chỉ mình nó mới có em chắc? Tôi hỏi mẹ:

- Con thích lắm! Nhưng em đang ở đâu? Bao giờ thì em mới tới?
- Vào Christmas năm nay con ạ.

A tôi hiểu rồi, vào dịp Giáng Sinh, ông già Santa Claus hay cho quà, chắc mẹ xin Santa Claus chứ gì? Cũng như tôi xin Santa Claus đồ chơi, thì mẹ xin em bé. Hàng năm cứ vào dịp sau mùa tạ ơn, gần đến Giáng Sinh là tôi lại nói với mẹ những điều mơ ước của tôi, để nhờ bà viết thư gửi cho Santa Claus. Mẹ viết xong, tự tay tôi cầm mảnh giấy bỏ vào trong chiếc vớ treo trước lò sưởi và tôi hồi hộp đợi chờ... Sau đêm Giáng Sinh, thế nào tôi cũng có được món quà mình mơ ước, chắc mẹ cũng làm vậy. Trong thâm tâm tôi nghĩ rằng Santa Claus sẽ đem em đến trong một cái giỏ, đặt ngay trước lò sưởi, tôi hỏi mẹ có phải thế không? Nhưng mẹ bảo không phải, mẹ trở vào cái bụng hơi căng căng như bụng tôi mỗi khi ăn no và bảo:

- Thật ra thì em đã tới rồi, nhưng em còn đang ở trong bụng mẹ đây này!

Tôi ngỡ ngác trước một việc lạ lùng, bằng cách nào em đến trong bụng mẹ thì tôi không thể hiểu được, tôi nhìn mẹ tò mò hỏi:

- Em từ đâu tới? Con muốn biết ai đã cho mẹ em bé?

Mẹ ngẫm nghĩ một lúc rồi mới trả lời:

- Trẻ con là một món quà của Thượng Đế ban cho những cặp vợ chồng trẻ để làm đông vui gia đình.

A phải rồi, Thượng Đế tức là ông Trời, một nhân vật bí hiểm, thích làm những chuyện rắc rối không ai hiểu được, chẳng thế sao người ta thường hay nói “có trời mới giải thích được”. Tôi sờ bụng mẹ và hỏi:

- Em đâu? Sao con không thấy gì cả?
- Bây giờ thì em còn nhỏ xíu, em được nuôi trong bụng mẹ, bao giờ đủ ngày đủ tháng thì mẹ sẽ sanh em ra.
- Mẹ! Em bé được sanh ra như thế nào?
- Khi em lớn dần thì bụng mẹ cũng lớn theo, khi bụng mẹ căng hết cỡ, em sẽ chui ra.
- Bụng mẹ sẽ nứt ra à? Giống như người ta tách một quả hạt dẻ, phải không mẹ? Tôi tò mò hỏi.

Mẹ âm ừ rồi cười:

- Ồ, cũng gần giống như vậy.
- Mẹ có đau không? Rồi bụng có liền lại không mẹ?
- Có chứ con! Khi em chui ra rồi, bụng mẹ sẽ liền lại như cũ. Đau chút chút thôi, không sao cả.

Thế là tôi yên chí chờ đợi, và nghĩ sẵn những trò chơi để cùng em nô rần.

Trong nỗi háo hức mong đợi của tôi, bụng mẹ cứ lớn dần, và bây giờ thì nó to căng như một quả bóng, tôi có thể sờ thấy em đang cử động ở trong đó.

- Đó là một chú bé trai! Mẹ nói.

Tôi càng phấn khởi, có em trai thích hơn em gái, nó sẽ chơi trò trèo cây, đánh đu, cao bồi bắn súng với tôi, vui biết mấy. Tôi ghét bọn con gái chỉ thích chơi búp bê và nhảy dây, là những thứ tôi không ưa chút nào, như vậy có em trai hẳn là sung sướng lắm. Nhưng mọi việc không tốt đẹp như tôi vẫn tưởng, bởi vì em chưa ra đời thì đã xảy chuyện rồi, và chuyện này làm giảm đi khá nhiều cảm tình của tôi đối với em. Chuyện như thế này, một ngày chủ nhật, cha tôi tỏ ra chiều chuộng tôi hơn thường lệ, ông mua cho tôi một món quà mà tôi vẫn ao ước từ lâu, đó là một cái xe đạp ba bánh có hai chỗ ngồi, tôi có thể chở bạn đi chơi, anh em thằng Tom chắc là thèm nhỏ rãi. Chưa hết, ông còn dắt tôi đi coi movie, phim hoạt họa “The Beauty and the Beast” và sau đó lại được đi ăn kem. Mặc dù trong lòng đang vui sướng hết sức, nhưng tôi vẫn có một chút nghi ngại, bởi vì mỗi khi cha tôi chiều tôi một cách quá đáng như vậy, ắt là



phải có nguyên do, cha thường có thói quen thưởng trước cho một thái độ ngoan ngoãn vâng lời mà ông muốn tôi phải thi hành. Tôi hỏi hộp chờ đợi, quả vậy, sau bữa cơm chiều, cha tôi đột ngột tuyên bố:

- Cu Tí! Con lớn rồi, không được bám mẹ suốt ngày, suốt đêm nữa. Bắt đầu từ hôm nay, con sẽ phải ngủ riêng phòng.

Tôi giật mình và hoảng sợ, mặc dù vẫn biết trước là sẽ có chuyện quan trọng, nhưng quả thật việc này tôi chưa bao giờ ngờ tới. Tôi còn đang ngỡ ngàng thì cha giải thích:

- Con không thấy là bụng mẹ đã lớn rồi sao? Mẹ cần chỗ nằm cho rộng rãi, cái giường này quá chật cho ba người.

Thường ngày, tôi vẫn ngủ chung với bố mẹ, tôi nằm giữa, bố nằm một bên, mẹ nằm một bên. Tôi có cảm giác yên ổn vô cùng, mỗi khi thức dậy thấy có mẹ ở bên cạnh, tôi rúc vào nách mẹ và bà âu yếm vuốt ve, dễ dàng cho tôi ngủ lại, tôi thích hơi ấm từ người bà truyền sang và tôi thêm hít ngửi mùi da thịt thơm tho toát ra từ người mẹ. Tôi yêu mẹ hơn yêu cha vì mẹ gần gũi tôi hơn. Cha đi làm suốt ngày, lúc về, ông đọc sách, xem TV và nói chuyện với mẹ, ông ít có thì giờ dành riêng cho tôi. Cha cũng không có tính kiên nhẫn như mẹ, mỗi khi tôi khóc dai dẳng thường làm ông khó chịu, thay vì dỗ dành, ông la hét hoặc bảo mẹ đem tôi đi chỗ khác. Tuy nhiên, những lúc vui vẻ, ông vẫn nô đùa với tôi và thường mua cho tôi nhiều kẹo bánh và đồ chơi, vì thế tuy không yêu ông bằng yêu mẹ, nhưng để cho ông nắm chung cũng không hại gì. Nhưng bây giờ, ông đòi độc quyền chiếm mẹ thì quá lắm, không đời nào tôi chịu nhượng bộ, tôi hỏi:

- Nếu cần rộng chỗ, sao bố không rời qua phòng khác? Con muốn nằm với mẹ.

- Không được! Cu Tí ngủ mơ, hay đập vào bụng mẹ, nguy hiểm. Cu Tí không tội nghiệp mẹ sao? Mẹ mang cái bụng bầu nặng lắm, mẹ cần bố để săn sóc cho mẹ.

Tôi nghĩ bố chỉ bịa chuyện ra thôi, bởi vì đó không phải là sự thật. Sự thật, thì tôi thấy mẹ săn sóc cho bố nhiều hơn là bố săn sóc mẹ. Mẹ dọn dẹp nhà cửa, nấu những món ăn bố thích, xếp đặt cho có thứ tự những bữa bộn trong phòng giải trí của bố. Mẹ lo cho bố từ miếng ăn thức uống cho tới quần áo, vật dụng cá nhân, giày dép của bố. Mẹ làm việc suốt ngày, nhưng chẳng bao giờ than mệt, còn bố chỉ việc tới sở, sáng ra khỏi cửa, chiều về đến nhà, là mọi việc đã sẵn sàng đâu ra đó, sạch sẽ, ngăn nắp. Mẹ nói với tôi:

- Bố phải làm việc vất vả lắm con ạ, mẹ muốn khi về đến nhà, bố được thông thả, chỉ việc nghỉ ngơi.

Mẹ lúc nào cũng bênh vực và nói tốt cho bố, mẹ chiều theo tất cả mọi ý muốn của bố, rõ ràng là không có một áp lực nào cả, bởi vì chưa bao giờ tôi thấy bố sai bảo hoặc lớn tiếng với mẹ, mẹ làm như vậy hoàn toàn là vì do lòng yêu bố. Tôi thật không hiểu vì sao mẹ lại tìm thấy thích thú ở một người như bố? Dưới mắt tôi, trông bố thật là xấu xí, bố to lớn, cao hơn mẹ cả một cái đầu, người bố xương xẩu, tiếng nói ồm ồm và râu ria thì lởm chởm. Tôi không chịu nổi cảm giác ngứa ngáy mỗi khi được bố hôn, tôi thường phải quay mặt đi để tránh bộ râu cứng như bàn chải của bố, thế mà mẹ lại tỏ ra vô cùng sung sướng và thích thú. Còn bố cũng chiều chuộng mẹ qua những cử chỉ âu yếm, và ánh mắt bố nhìn mẹ. Nhưng bố ít có thì giờ săn sóc mẹ, bố chỉ săn sóc mẹ mỗi khi mẹ bị mệt hay đau ốm mà thôi.

Lần này thì mẹ chẳng đau ốm tí nào, mẹ ốm thì tôi phải biết chứ. Nhưng mệt thì có lẽ mẹ mệt thật, mang một khối to như thế ở trước bụng, ngày cũng như đêm, mẹ mệt là phải rồi. Bây giờ một mình mẹ cũng chiếm hơn nửa cái giường, ngủ chung ba người quả là hơi chật. Tôi nói:

- Bố bận hơn con, nếu bố ra chỗ khác, giường sẽ trống nhiều chỗ hơn, có đúng không?

- A! Thằng nhóc này đã biết cãi lý rồi đó!

Bố nheo mắt nhìn tôi, môi nhếch một nụ cười. Cái cười mới đáng ghét làm sao, có lẽ chỉ để che dấu bối rối, bởi vì rõ ràng là ông đuối lý rồi. Quả vậy, ông có vẻ lúng túng, đưa mắt nhìn mẹ để cầu cứu, bố vẫn thường hay làm thế mỗi khi có vấn đề khó khăn, cần phải giải quyết:

- Em hãy cắt nghĩa cho nó hiểu.

Mẹ gật đầu mỉm cười, và quay sang tôi:

- Cu Tí nghe lời bố đi, chóng ngoan! Con là big boy chứ đâu phải baby nữa. Kìa đừng khóc nhè như thế chứ?

Tôi oà khóc to hơn, ôm chặt lấy mẹ:

- Con không chịu đâu, con nhớ mẹ...
- Mẹ vẫn ở bên con chứ có đi đâu mà nhớ? Bà vuốt tóc tôi, cười rất dịu dàng. Nào con xem nhé, từ phòng con đến phòng bố mẹ đâu có bao xa? Chỉ vài bước thôi, ban đêm khi nào cần đến mẹ, con gọi, mẹ sẽ sang ngay.

Mẹ nắm tay tôi dắt qua phòng bên, căn phòng nhỏ này mới được tân trang lại, trông có vẻ xinh xắn với rèm cửa màu xanh, bàn ghế và khăn phủ giường cũng màu xanh. Trên giường, con gấu nhồi bông của tôi đã nằm ngoan ngoãn từ lúc nào, dưới gầm giường chất đầy tất cả những đồ chơi của tôi. Thì ra hai người đã âm mưu từ trước, họ đã sửa soạn cho kế hoạch của họ từ lâu rồi. Tôi nhớ cách đây mấy tháng, họ đã đề cập đến việc này, chỉ đến bây giờ mới thực hiện. Bố mẹ đã đồng lòng với nhau, không cho tôi ngủ chung nữa. Chồng lại cả một tập đoàn, đâu phải chuyện dễ? Thế là dù muốn, dù không tôi vẫn phải chấp nhận.

Đêm đầu tiên, vì lạ chỗ nên khó ngủ, tôi gọi mẹ mấy lần, lần nào bà cũng sang ngay, và nằm với tôi một lúc, chờ cho tôi ngủ lại mới trở về phòng bà. Về sau, tôi quen lệ cứ gọi hoài, mẹ biết là tôi chỉ những nhẽo, nên thỉnh thoảng mới sang quan sát, thấy không có chuyện gì, thì quay ra liền. Mẹ thừa dần, rồi ngưng luôn sự qua lại lúc ban đêm. Không sao cả, tôi tự nhủ, nếu mẹ không sang với tôi, thì mỗi khi nhớ mẹ, tôi sẽ qua bên phòng bà. Nghĩ thế là tôi thi hành liền, một buổi sáng, tôi thức dậy sớm hơn thường lệ, trời mới tờ mờ sáng và rất lạnh, tự dưng tôi cảm thấy cô đơn lạ lùng, tôi thêm cái ấm áp được nằm trong lòng mẹ. Tôi chỉ muốn cha tôi đi khỏi, để tôi được qua với mẹ, nhưng những tiếng ngáy của ông chứng tỏ ông còn đang ngủ say. Sau cùng, không thể chờ đợi lâu hơn nữa, tôi lên sang phòng ngủ của hai người. Mẹ nằm phía ngoài, còn bố nằm nghiêng, xây mặt vào tường, để lộ một khoảng trống ở giữa, tôi trèo qua người mẹ để len ngay vào đó. Mẹ giật mình thức giấc, thấy tôi thì hỏi nhỏ:

- Cu Tí đó hả? Sao lại vào đây?
- Con không ngủ được, con muốn sang nói chuyện với mẹ.
- Nói chuyện vào giờ này à? Không được đâu! Mẹ thì thằm thật nhỏ, bố còn đang ngủ, đừng làm bố thức giấc.

Tự dưng tôi nổi nóng, bao nhiêu uất ức chất chứa trong lòng từ mấy tháng nay bùng lên, tôi tức giận hét lớn:

- Con muốn bố thức dậy, và ra khỏi nhà ngay! Bố đã ngủ với mẹ cả đêm rồi.

Mẹ sợ hãi vội bịt miệng tôi lại, xong không kịp, cha tôi đã trở mình xoay qua phía mẹ, hỏi giọng ngái ngủ:

- Cái gì thế? Lại thằng nhóc đó à? Nó muốn cái gì?
- Không có gì cả. Mẹ dịu dàng trả lời và quay sang tôi, con làm bố thức giấc rồi thấy chưa? Bây giờ con phải về phòng con ngay!
- Không! Nhất định không!

Tôi gào lên khi bị mẹ kéo xuống giường. Cha nhăn mặt:

- Cái thằng bé này hư quá, có im ngay không?

Mẹ lôi tôi ra cửa, tôi trì lại và lăn ra đất, dấy lên đàn đạch, cuối cùng mẹ đành chịu thua. Nhưng cha đã nhồm dấy, và chỉ với một tay, ông xách bông tôi lên, đem tôi qua phòng của tôi, rồi trở ra, khóa trái cửa lại, mặc cho tôi gào thét. Tôi bị nhốt trong đó lâu lắm, cho tới khi nghe tiếng cửa garage mở, và tiếng xe rồ máy, tôi biết là ông đã đi khỏi nhà. Lúc đó mẹ mới mở cửa bước vào, bà bế tôi lên, lau mặt cho tôi và dịu dàng nói:

- Cu Tí hôm nay không ngoan chút nào, con có biết rằng con đã làm cho bố giận rồi không?
- Mặc kệ, con không cần, con ghét ông ấy!
- Đừng nói thế nữa, mẹ sẽ đánh đòn con đấy. Con có biết rằng bố yêu thương mẹ con mình đến mức nào không? Bố phải đi làm cực khổ để kiếm tiền nuôi cả gia đình...
- Con chỉ cần mẹ, con không cần tiền, tiền để làm gì?
- Ai cũng cần tiền để sống, không có tiền sẽ khổ lắm con ạ. Mẹ nhẫn nại cắt nghĩa, nào con xem nhé, không có tiền thì không thể mua đồ ăn, không có nhà để ở, chúng ta sẽ phải đói khát đi lang thang ngoài đường như những kẻ ăn mày. Con không muốn việc này xảy ra chứ?
- Không, con không muốn.
- Nếu vậy thì con phải hứa với mẹ từ nay sẽ không làm bố giận, không được sang quấy phá lúc bố đang ngủ, vì bố cần sức khỏe để đi làm. Con hứa không?
- Được rồi, con hứa!

Tôi hứa mà lòng không vui, việc cố gắng giữ lời hứa làm tôi khổ sở ghê lắm. Tuy công nhận cha là người có ích cho gia đình, xong tôi vẫn không thể quên chính ông là người đã gây ra rắc rối. Nhưng nghĩ cho cùng, tôi biết nguyên do chính không phải tại ông, mà là tại việc mẹ mang thai em bé. Mọi phiền phức đều do đứa bé ở trong bụng mẹ. Nhiều lúc tôi nghĩ giá đừng có em thì tốt hơn, tôi hỏi mẹ:

- Người ta có thể từ chối một món quà mà mình không muốn không, hả mẹ?
- Có chứ!
- Nếu thế thì mẹ từ chối món quà của Thượng Đế đi!
- Cái gì? Mẹ trợn mắt kinh ngạc, con muốn nói em bé à?
- Phải, con không muốn em nữa, mẹ trả lại nó cho Thượng Đế đi!

Mẹ thở ra, ngẫm nghĩ một lúc rất lâu, rồi mới nhỏ nhẹ nói:

- Không được đâu con ạ. Lẽ ra con không nên nói thế, em đã đến nhà mình rồi, sao lại xua đuổi nó? Con cũng là một món quà của Thượng Đế ban cho bố mẹ lúc trước, nếu bố mẹ từ chối không đón nhận con, thì con sẽ nghĩ thế nào? Đó có phải là một việc nên làm không?
- Tất nhiên là không rồi.
- Nếu thế thì với em con cũng vậy, từ chối nó là một việc không nên.

Tôi thì nghĩ rằng đó là một việc không thể, bởi vì mọi việc đã lỡ rồi, như một trái cây mới đầu còn nhỏ, còn xanh, sau một thời gian, không thể bắt nó đừng lớn dần, đừng chín... Nhưng tôi mong cái ngày em tôi ra đời tới càng chậm càng tốt. Mấy lúc sau này mẹ mệt nhọc nên không đưa tôi đi dạo, và tính tình thì nóng nảy, hơi một tí là cau có, gắt gỏng.

Một buổi chiều, mẹ đau bụng, cha gọi tôi cho bà ngoại, rồi chở mẹ đi bệnh viện. Sáng hôm sau, tôi được đi thăm em. Nhìn thân hình nhỏ xíu của nó được quấn chặt trong tấm chăn màu vàng trông như một cái chả giò to bự, tôi hơi thất vọng, xem cái điệu này, còn lâu nó mới có thể cùng tôi chơi đùa. Cha đặt tên cho nó là cu Bi.

Cu Bi vừa về đến nhà là làm náo động ngay, nó khóc nhiều quá, chẳng ai biết nó muốn gì cả, có lẽ nó chỉ muốn mọi người chú ý đến nó mà thôi. Nó cũng chẳng thèm để ý đến giờ giấc, ban ngày có khi nó ngủ li bì, đêm đến mới lên tiếng khóc xa xa. Cả nhà hóc hác vì nó, nhất là mẹ, không đêm nào mẹ được ngủ yên giấc. Tôi không hiểu vì sao nó không chịu ngủ vào những giờ giấc thích hợp? Tôi nghĩ muốn cho nó không thức lúc ban đêm, thì ban ngày nó không được ngủ nhiều quá, vì thế nên tôi hay lên mẹ đánh thức nó dậy. Nhiều khi nó ngủ say quá, lay mãi không được, tôi phải cẩu, nó mới giật mình thức giấc, và khóc thét lên. Có lần mẹ tôi rình, bắt được quả tang tôi đang cẩu em, bà phát vào mông tôi một cái thật mạnh. Tôi tui thân ra ngoài vườn, ngồi khóc một mình. Chợt tôi trông thấy con Tino đi ngang, nó cũng đang lang thang ngoài vườn. và trông có vẻ buồn rầu. Tino là con chó Nhật lông xù, cha mua

tặng mẹ từ ngày chưa có tôi, mẹ rất quý và chăm sóc nó như chăm sóc một đứa con. Từ ngày cu Bi ra đời, mẹ bận rộn, chẳng có thì giờ ngó ngang đến nó, nó cũng bị thất sủng, bị bỏ rơi như tôi vậy. Tôi vẫn nó lại gần:

- Lại đây Tino! Chúng mình tâm sự với nhau. Tao biết mày cũng đang buồn, phải không?

Tino thè lưỡi liếm vào mặt tôi. Tôi ôm nó vào lòng:

- Tất cả chỉ tại cái thằng ranh con đó, chúng mình đều là nạn nhân của nó, Tino nhỉ?

Tino sủa lên một tiếng ra vẻ đồng ý. Tôi gật gù:

- Thế mà trước đây tao cứ tưởng có em là thích, ai dè nó chẳng được tích sự gì cả, chỉ biết ngoác mồm ra khóc. Mẹ hình như quên là còn có tao... Buồn quá Tino ơi! Tao đã quyết định rồi, từ nay bất cứ một đứa bé nào còn tới đây nữa, chắc chắn tao sẽ đi khỏi nhà này.

Tino “âu” lên một tiếng, nó bỗng ngoác đuôi ra vẻ mừng rỡ. Tôi quay lại và giật mình, cha tôi đang đứng sau lưng tôi từ lúc nào, ông nhìn tôi chăm chú:

- Con vừa nói gì thế, cu Tí?

Tôi chột dạ và hơi sợ, nhưng vẫn cương quyết lập lại câu nói vừa rồi:

- Con nói lần sau, nếu mẹ còn để em bé nữa thì con sẽ đi khỏi nhà này.

Thốt xong câu nói liêu lĩnh, tôi cúi mặt, ngồi im chờ đợi một cái tát, hoặc ghê gớm hơn nữa, một con thịnh nộ, và tôi sẽ bị quì gối, úp mặt vào tường cả tiếng đồng hồ, như mọi lần ông vẫn phạt, mỗi khi tôi phạm phải một lỗi lớn. Nhưng không, lần này thì không có gì cả, không cả một lời quát mắng. Cha chỉ có vẻ ngạc nhiên, ông nhìn tôi nghĩ ngợi một lúc, rồi mới nhẹ nhàng bảo:

- Vào nhà đi con! Đừng ngồi ngoài này nữa, nắng rồi.

Ông kéo tôi đứng dậy, nắm tay dắt vô nhà. Tôi lủi thủi đi theo cha, mặt mày ngơ ngác, buồn thiu. Cha vuốt tóc tôi mỉm cười, nhưng rõ ràng tôi nghe có tiếng ông thở dài. Hôm sau đi làm về, ông dắt tôi ra công viên chơi, và mua cho tôi mấy cái kẹo que, và một cây súng bắn nước. Từ hôm đó, cha có vẻ chú ý chăm lo cho tôi nhiều hơn trước, như để bù lại những thiệt thòi tôi đã phải chịu do sự lơ là của mẹ.

Đạo này tôi đã bớt ghen với cha, vì tôi biết ông cũng chẳng sung sướng gì. Có nhiều đêm không ngủ được vì cu Bi khóc, sáng ra trông ông phờ phạc thấy tội nghiệp. Ông không có cả một phòng riêng như tôi, và mẹ cũng không săn sóc ông như xưa. Buổi sáng, ông lặng lẽ tự mình pha lấy cà phê để uống, và chiên cho tôi một quả trứng. Hai cha con ngồi ăn sáng với nhau, ông nhai nuốt vội vàng mấy lát bánh mì rồi vội vã đi làm. Không biết cha có buồn không? Vì mẹ không tiễn ông ra cửa, không chia má cho ông hôn như trước kia, mẹ đang ở trong phòng với cu Bi. Bây giờ tất cả thì giờ của mẹ đều dành cho cu Bi...

Mẹ là người vất vả vì nó nhiều nhất, mà chẳng bao giờ thấy bà than phiền. Mẹ hầu như quên hết mọi người chung quanh, để chỉ chú ý đến một mình cu Bi. Mẹ thật quá đại dột, không nhìn thấy cái xấu của người khác, bỏ là một ví dụ, ông có đẹp đẽ gì cho cam? Bây giờ thì cu Bi... Không hiểu mẹ tìm thấy ở nó điểm gì hay ho, tới nỗi phải tôn nó lên hàng đầu? Mẹ bắt mọi người không được nói lớn tiếng, phải đi lại rón rén trong lúc nó ngủ. Có khi đang ăn cơm, nghe tiếng nó khóc, mẹ lật đật buông bát đũa, chạy ngay vào, cứ làm như chậm một tí, là sợ nó nổi giận không bằng. Chẳng bù cho tôi, có khi tôi khóc dai dẳng cả nửa giờ, mẹ cũng chẳng thềm đỗ, có khi còn phát vào mông tôi, và mắng tôi là một đứa trẻ hư. Mẹ bệnh nó chằm chằm, có lần cha cần nhằn:

- Thằng bé quấy quá, cứ mở mắt là mở mồm.

Mẹ không đồng ý nói:

- Nó còn bé chưa biết nói, nó khóc ắt là phải có nguyên do.

Tôi thì cho rằng chẳng có nguyên do nào cả, bú no, thay tã xong mà vẫn khóc, thì chỉ có thể là nó nhõng nhẽo muốn được mẹ bế, muốn được mọi người chú ý đến nó mà thôi. Tôi hiểu thấu đáo nó, bởi vì chính tôi trước đây cũng làm như vậy, nhưng mẹ ngây thơ, nên dễ bị lừa.



Một đêm tôi đang ngủ, chợt giật mình thức dậy vì có tiếng động, có người vừa nằm xuống bên cạnh tôi. Mới đầu tôi cứ tưởng là mẹ, tôi vui mừng, có thể chứ, lẽ nào mẹ quên là còn có tôi, chứ không phải chỉ một mình cu Bi, Chắc mẹ ân hận vì đã bỏ rơi tôi nên muốn qua để an ủi? Nhưng không phải, vì người nằm bên tôi to lớn, thô thấp hơn mẹ nhiều, chỉ có thể là bố. Quả vậy, ở phòng bên kia, cu Bi đang khóc ngằn ngặt và tiếng mẹ dỗ dành:

- Mẹ đây, mẹ đây, đừng sợ! Con ngoan của mẹ nín đi nào! Để mẹ ru cho con ngủ nhé. Và mẹ cất tiếng hát, giọng mẹ vốn ngọt ngào, tôi nhớ đến những năm bé tí được nằm trong lòng mẹ, tiếng ru ời ời của mẹ đã đưa tôi vào giấc ngủ êm đềm, bây giờ thì những tiếng ru ngọt ngào kia là chỉ để dành cho em tôi. Một cảm giác luyến tiếc lẫn ghen hờn dâng lên, làm tim tôi nao nao, tôi quay sang cha buồn rầu hỏi:

- Bố cũng không ngủ được à?

Cha quàng tay qua người tôi:

- Ừ, bố bị mất ngủ nên hơi mệt, cu Tí ạ!

Ông thở mạnh, và tỏ ra rất bức bối. Tôi nghiệp bố, ông đã thức gần như suốt mấy đêm qua, sáng mai còn phải đi làm, nên không thể dậy trễ. Tự nhiên tôi thương xót cha, ông cũng là một nạn nhân của cu Bi như tôi, như con Tino vậy, tôi đã trải qua cảnh này, nên rất thông cảm. Tôi làm một cử chỉ âu yếm, giống như ông vẫn làm với tôi, khi tôi còn bé, tôi vỗ nhẹ nhẹ vào lưng ông, dỗ dành:

- That's OK bố! You will be alright!

Cha tôi bật cười, ông xoay người sang ôm tôi thật chặt:

- Con nghĩ như vậy thật à?

- Thật, bố ạ! Chúng ta không còn cách nào khác hơn là phải đợi cho nó lớn lên. Rồi mọi việc sẽ êm cả thôi, bố có tin vậy không?

- Tin chứ! Cu Tí thật là thông minh, con đã hiểu biết nhiều rồi đó.

- Con lớn rồi mà bố!

- Bố cũng đồng ý thế. Cu Tí này! Từ nay con cho bố sang nằm nhờ ở phòng con, mỗi khi cu Bi khóc, bố không ngủ được. Con chịu không?

- OK, bố!

Tự dung tôi thấy mình quan trọng hẳn lên, phải tỏ ra người lớn, đừng ghen với em chứ? Sung sướng với tư tưởng vị tha vừa nảy sinh trong đầu, tôi cũng quay sang ôm ông thật chặt, hai cha con cười rúc rích với nhau. Một lúc sau cha tôi ngủ thiếp đi, phòng bên kia cũng vừa im tiếng khóc. Trong bóng tối, tôi mỉm cười độ lượng:

- Cu Bi ơi! Anh không ghét em đâu, nhưng em hãy lớn nhanh lên nhé?

**PHƯƠNG - LAN**

- 1- Bài thơ Đường có tên tối thiểu 2 chữ, cùng chủ đề về Thu
- 2- Chữ sau cùng của tên bài thơ sẽ là VẠN cho bài thơ
- 3- Câu kết (câu 8) chữ thứ 7 bắt buộc phải là cùng chữ-giống với chữ cuối của tựa bài thơ-
- 4- Câu 5 & 6 ngoài đối nhau; chữ thứ 3 & 4 hay 3,4 & 5 cho cả 2 câu phải là NGOẠI NGỮ (Anh, Pháp, Hán, Đức...)
- 5- Sau cùng: tuy chủ đề THU, nhưng "kỵ húy" suốt 56 chữ không hiện diện chữ THU.

### THU TÂM

*Trời âm đất âm mưa lâm râm  
Mây cũng ngừng bay, lá ướt dầm  
Đường vắng, mèo nghênh ngang cuộc bộ  
Lối mòn, lá xấp giữa trơ nằm  
Ồ kia! Bus stop, trò tan học  
À há! Bell ring, bạn ghé thăm  
Cứ thế dòng đời: Không lại Có  
Vô thường vạn sự...ngoại trừ Tâm*  
**Kiều Mộng Hà**

### THU TÀN

Tiết lạnh se mình, nắng sớm tan  
Tháng mười mưa gió, lá chưa vàng  
Thi nhân nghĩ ngợi chờ thơ đến  
Mặc khách bàng khuâng đợi cảnh sang  
Chuông réo! Halloween đến giấc  
Giờ kêu! November lùi (thời) gian  
Tháng năm vùn vụt qua song cửa  
Tinh giấc hoàng kê, mộng đã tàn.  
**PThúy**

### VUI THAY

Vui này khôn xiết ngộ cùng ai  
Mỗi độ sang mùa lại ngất ngây  
Dè tím lân theo đàn sóc nhỏ  
Lá vàng lượn với gió heo may  
Chơi đùa Trick-treat đây bao kẹo  
Nấu nướng turkey phình bụng ai  
Hạnh phúc gia đình vui trong bếp  
Hàng năm lại đến, tuyệt vời thay!  
**ThúyM**

### THU SÂU

Có phải trong vườn lá chuyển màu  
Tháng mười ngày chẳng kéo dài lâu  
Nhiều nhà phối cảnh trông mà ớn  
Lắm kẻ hóa trang ngộ thật ngẫu  
Cũng chẳng it's cool như họ đó  
Nhưng mà so hot khác ai đâu  
Vui chơi ngày lễ, chơi cho thỏa  
Nghĩ ngợi chi cho dạ héo sâu.  
**Tương Thúy**

### Cô Thôn

Bầu trời trong trẻo, xanh như ngọc  
Ngõ đất lội lầy, đỏ tựa son  
Ngày trước trên cành khoe bóng rậm  
Ngày nay dưới đất phủ đường mòn  
Không ngờ too much đã thay đổi  
Vẫn biết nothing thoát tử vong  
Dạo bước quanh làng, quang cảnh cũ  
Ngỡ rằng đi lạc khỏi gia thôn.

### Hương Mùa Thu (Thu Hương)

Thu vàng quyến rũ đã về đây  
Hương sắc mang theo, thật ngất ngây  
Điên điên, dã quỳ, tràn xóm nhỏ  
Hồng nhung, thạch thảo, khắp vườn cây  
Nồng nàn, hoa sữa bên thềm vắng  
Ngan ngát, ngọc lan dưới mái tây  
Lữ khách bàng khuâng nhìn lá đỏ

**ThúyM**

### **Nỗi Nhớ Thiết Tha**

Từng giọt mưa buồn rơi tí tách  
Từng lời yêu mến vọng ngàn xa  
Thuở xưa quần quít, ta theo bạn  
Hiện tại ê chề, bạn bỏ ta  
Thương nhớ, Oh My! Sao gạn bỏ?  
Bình yên, Oh God! Hãy ban ra!  
Mưa buồn từng giọt rơi rơi mãi  
Buồn, nhớ, sầu, thương, hãy buông tha!

**ThúyM**

### **GỬI SÀU**

*Bên nó bên ni thời tiết khác  
Phía nam phía bắc giờ chênh nhau  
Khi em còn nường thềm mơ mộng  
Thì hấn tung chẵn vội tình mau  
Quên uống Coffe, hương khói toả  
Chẳng ăn Donut, mùi thơm ngào  
Thương người xứ lạnh thân đơn bóng  
Đâu biết vì đâu gánh khối sầu!*

**Kiều Mộng Hà**

Mà nghe cảm xúc đã đông đầy.

**Tường Thúy**

### **Thu Tàn Lối Mộng**

*Thu vắng người mơ chân mù lối  
Ngõ lạnh sâu tư luống ngẩn ngơ  
Lá vàng u uất rơi tan tác  
Nắng không về nữa, gió mưa chờ!*

*Một mình đếm bước sầu cô quạnh  
Xa đã thật xa mấy dặm ngàn  
Gởi gió mây đưa về phương ấy  
Tiếng buồn réo rắt khúc ly tan.*

*Diệp khúc thời gian chùng lẳng đọng  
Heo may như đã chớm vào đông  
Mùa vàng thỏn thức vòng tay ấm  
Sao vội lìa xa, hồi cố nhân?*

*Đây chi lá thu giăng đầy lối  
Mà như sóng cuộn nổi mong chờ  
Hiu hắt trời thu hờn tóc rối  
Chuyện chúng mình, gió thoảng mây trôi.*

*Ôi mùa thu mong manh mùa nhớ!  
Trên xác lá vàng khóc tình mơ  
Ta mãi tìm, vàng son một thuở  
Mất nhau rồi, thu muộn hững hờ!  
**Ngọc Quyên***

## **Chấp Tay Chào Nhau**

Bây giờ, khi gặp nhau chúng ta thường hay hỏi chào nhau: "Hôm nay Anh (Chị) khỏe không?" hoặc bắt tay "bonjour" mỉm cười, hoặc ôm nhau, chào nhau một phát chứ không cần phải chụm tay để ngang trước ngực cúi đầu xuống nói: Chào ông, chào bà, chào anh, chào chị, v.v. cung kính như ngày xưa. Con cháu sinh ra ở xứ Âu Mỹ bây giờ lại chào ngắn gọn hơn nữa với: "Hi! Ông Nội... Hi! Bà Nội... Hi! Ông Ngoại... Hi! Bà Ngoại..." chứ không cần phải khoanh tay, cúi đầu thấp xuống và nói: "Thưa ông Nội... Thưa Bà Nội..." như thời chúng ta đã chào ông bà của thế hệ 30-40 về trước. Viết tới đây người viết nhớ đến bài viết "**Xin Lại Chào Nhau**" của bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc xin được trích đăng chia sẻ với các bạn vì tôi thấy hay hay với 4 câu thơ của Bùi Giáng và cảm nghĩ của tác giả ĐHN



*“...Xin chào nhau giữa con đường  
Mùa xuân phía trước miền trường phía sau  
Tóc xanh dù có phai màu  
Thì cây xanh vẫn cùng nhau hẹn rằng...”*  
(Bùi Giáng)

Người phương Đông thời xưa không bắt tay. Họ chào nhau bằng cách vòng tay thành một vòng tròn và xá xá từ xa. Thời đó trang phục là áo dài, không có túi, ống tay thụng phát phơ, dùng làm túi luôn. Họ có thể giấu nhiều thứ vào cái tay thụng đó, kể cả Lục Tích ăn cấp quít về cho mẹ trong **Nhị Thập Tứ Hiếu**.

Vòng tròn là biểu tượng của Thái cực. Thái cực sinh Lưỡng nghi. Lưỡng nghi sinh Tứ tượng. Từ đó sinh sinh hóa hóa... Vòng tròn còn tượng trưng cho Dịch. Mọi sự đều chuyển biến, đổi thay, vô thường. Cho nên “*Đừng tuyệt vọng tôi ơi đừng tuyệt vọng*” (TCS), bởi hết cơn bĩ cực tới thời thái lai. Cái gì xuống đến tận đáy rồi thì sẽ phải lên, cái gì lên cao chót vót rồi thì sẽ xuống. Người giỏi kinh doanh sẽ thấy lúc khó khăn nhất cũng chính là cơ hội lớn nhất và lúc vinh quang nhất sẽ phải chuẩn bị cho bước thối lùi: “*Biết đủ dầu không chi cũng đủ/ Nên lui đã có dịp thì lui!*” (Ứng Bình). Cách chào vòng tay cúi đầu này không còn phổ biến nữa, trừ ở trẻ con: Tiên học lễ!

Còn cách chào chấp hai bàn tay lại làm một đặt trước ngực thì sao? Thì mang một ý nghĩa khác. Có lẽ cũng xuất phát từ phương Đông, từ Ấn Độ, mang màu sắc Phật giáo. như ta thường thấy ở các nhà sư.



Gần đây bỗng thấy nhiều người cả già lẫn trẻ nhất là giới trí thức, doanh nhân, những người có thiên tập đều thích cử chỉ chào vừa trang trọng vừa nhiều ý nghĩa này. Có người bảo đó là hình ảnh của búp sen, với hai bàn tay khum khum vào nhau, hoặc hình ảnh của ngọn lửa sẽ chia với nụ cười ung dung tự tại.

Tôi nghĩ không chỉ vậy. Cái chấp hai bàn tay chụm lại làm một đó hẳn mang ý nghĩa của triết lý Bất Nhị (không hai). Nói khác đi, đó là sự bình đẳng, không phân biệt, không kỳ thị: “*Tôi là em và em cũng là tôi!*” (TCS).

Khi Lục tổ Huệ Năng bị thương tọ Huệ Minh rượt đuổi, bắt gặp, Huệ Minh nói chỉ muốn xin được nghe pháp. Lục tổ dạy: “*Không nghĩ thiện, không nghĩ ác, cái gì là bản lai diện mục của thương tọ Minh?*” Huệ Minh tức thì đại ngộ. Không nghĩ thiện không nghĩ ác cũng có nghĩa là

không nghĩ đẹp không nghĩ xấu, không nghĩ giàu không nghĩ nghèo,... Giàu nghèo, sang hèn, đẹp xấu,... là những cặp phạm trù nhị nguyên xui người ta tranh đoạt, hơn thua, cầu xé,... tự ngàn xưa!” (Nguồn: Xin lại chào nhau- BS Đỗ Hồng Ngọc - Xin cảm ơn Bác sĩ ĐHN)

Khi Bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc nói đến cách chào chấp hai bàn tay lại làm một đặt trước ngực gợi hình ảnh búp sen, người viết lại nhớ đến bài thơ "Ngón út của Thầy Thích Tánh Tuệ, xin mời quý bạn cùng đọc với người viết nhé:

### [Bài thơ Ngón út -Thích Tánh Tuệ](#)

Những ngón tay lao xao





Tranh giành từng cấp bậc.  
Ngón tay Giữa cao đầu  
Bảo rằng: "Tôi lớn nhất!"

"Thôi đi anh, trật lất!"  
Ngón tay Trỏ cất lời  
- Tôi mới là quan trọng  
Sai xử mọi việc đời.

- Chẳng phải đâu ông ơi!  
Tôi mới là chủ yếu  
Ngón đeo Nhẫn đòi người  
Thiếu tôi, ai lo liệu?

Ngón tay Cái không chịu  
"Tất cả nói sai rồi".  
Tôi mới là số một  
Sức mạnh về tôi thôi!

Từng ngón tay cứ thế  
Chẳng ai chịu nhường ai  
Chỉ ngón út lạng lẽ  
Nhìn các anh thở dài...

Khi bàn tay chấp lại  
Trang nghiêm trước Phật Đài.  
Ngón út đứng trước cả  
Đối diện cùng Như Lai.

**Thích Tánh Tuệ**

(Kính cảm tạ Thầy Thích Tánh Tuệ)

Rồi từ đây người viết lại lan man nhớ đã đọc bài viết **CHẤP TAY LẠY PHẬT** đăng trong website Hoa Vô Ưu.com xin được chia sẻ với bạn:

## **CHẤP TAY LẠY PHẬT**

*Huệ Trân*

"... Chắp tay lạy Phật là cử chỉ quá thông thường của người Phật tử, có chi khó hiểu đâu mà cần bản khoăn suy nghĩ. Đa số chúng tôi đều tưởng thế, cho đến một buổi nghe pháp, giảng sư hỏi đại chúng:

- Tại sao lạy Phật lại chắp tay?

Chúng tôi đồng loạt trả lời:

- Thưa Thầy, chắp tay để bày tỏ lòng cung kính Phật.

Nhưng khi Thầy hỏi: "Còn gì nữa?" thì cả đạo tràng im lặng, ngơ ngác nhìn nhau, không ai tìm được thêm một lý do nào nữa vì nghĩ, lý do cung kính Phật là đúng quá rồi!

Khi ấy, Thầy giơ bàn tay trái trước đại chúng và hỏi:



- Đây là tay gì?

Đễ quá! Mọi người nhất loạt trả lời:

- Dạ, tay trái ạ.

Thầy gio tay phải, hỏi:

- Còn đây là tay gì?

Lại dễ nữa, nên không ai chậm trễ lên tiếng:

- Dạ, tay phải ạ.

Bấy giờ, Thầy chậm rãi chắp hai tay vào nhau, thành búp sen và nhẹ nhàng hỏi:

- Tay gì đây?

Lúc này thì đại chúng nhường nhau, người nọ chỉ mong người kia trả lời cho mình, nhưng câu nào cũng chỉ ấp úng:

- Dạ... tay ... A... tay...

Vẫn giữ tay búp sen, Thầy giải thích:

- Khi chúng ta chắp hai tay vào nhau thì không còn tay phải, không còn tay trái nữa, đúng không? Hai bàn tay, phải và trái chỉ còn là một. Một búp sen thom. Cũng thế, khi chúng ta nhiếp tâm



chánh niệm thì tâm phân biệt phải trái, hơn thua, xấu đẹp, giàu nghèo,... không còn nữa mà chỉ còn tâm an lạc.

Không một cử chỉ nào trong đạo mà không hàm chứa lời dạy sâu xa. Vào chùa, chúng ta quỳ xuống là đang thực hành hạnh khiêm cung, vô ngã, không còn Cái Ta kiêu mạn nữa. Sau đó là chắp tay, xả tâm phân biệt, tự động cảm thấy thân tâm thoải mái. Ngay sau hai cử chỉ đơn giản đó, chúng ta lập tức đạt được sự an lạc mà thường ít ai quán chiếu vì sao cứ đến chùa là tiêu tan phiền não.”

( Nguồn: Trích [hoavouu.com](http://hoavouu.com))

Với cái chắp tay hình búp sen trước Phật đài chúng ta nhận thức rằng "Khi chúng ta chắp hai tay vào nhau thì không còn tay phải, không còn tay trái nữa, đúng không? Hai bàn tay, phải và trái chỉ còn là một. Một búp sen thom. Cũng thế, khi chúng ta nhiếp tâm chánh niệm thì tâm phân biệt phải trái, hơn thua, xấu đẹp, giàu nghèo,... không còn nữa mà chỉ còn tâm an lạc." Phải không Bạn?

Mời quý bạn thưởng lãm youtube đầy thiên vị dưới đây:

**CHẤP TAY LẠY PHẬT - THÙY TRANG**

[https://youtu.be/TU-gF\\_0Zyig](https://youtu.be/TU-gF_0Zyig)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

**Sương Lam**

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 442-ORTB 857-103118)